

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

59 Τό Γκρέμικα
του Κολοσσού

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ 'Ο Σ'ΕΛΛΗΝΑΣ
ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

Τὸ ἀπίστευτο
πείρισμα!

ΚΑΠΟΥ, μέσα στὰ βάθη τῆς γῆς, χιλιάδες μέτρα κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἔδάφους, συμβαίνουν ἀλλόκοτα καὶ καταπληκτικὰ πράγματα.

Μέσα σὲ μιὰ μεγάλη πέτρινη σπηλιά, εἶναι στημένες δύο τεράστιες μηχανές, ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ παράγουν ἠλεκτρικὸ ρεῦμα. Ἀνάμεσά τους εἶναι στημένη μιὰ πολὺ μεγάλη σιδερένια καρέκλα ποὺ μοιάζει μὲ θρόνο.

Χοντρά σύρματα συνδέουν τὶς δύο ἠλεκτρικὲς μηχανές μὲ τὴ σιδερένια καρέκλα.

Λίγο πρὸ πέρα ἑνὸς παρά-

ξενος καὶ τρομακτικὸς γίγαντας εἶναι σκυμμένος πάνω σ' ἓνα τραπέζι καὶ ἀδειάζει διάφορα μπουκαλάκια μὲ πολύχρωμα χημικὰ ὑγρὰ μέσα σ' ἓνα μεγάλο γυάλινο ποτήρι.

Εἶναι ὁ Τρόμος, ὁ φοβερός Θεὸς τοῦ Πολέμου, ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῶν Ὑπερανθρώπων καὶ τῆς Ἀνθρωπότητος, ποὺ ἔχει ὀρκιστῆ νὰ καταστρέψῃ τὸν Κόσμο!

Εἶναι τρεῖς φορές πρὸ ψηλὸς καὶ πρὸ πλατὺς ἀπὸ ἓνα κανονικὸ ἄντρα. Τὰ μπράτσα του, τὰ πόδια του καὶ οἱ ὠμοὶ εἶναι ἀφάνταστα μυώδη καὶ ἡ δύναμί τους ξεπερνάει τὴ δύναμι κάθε ἄλλου ζωντανοῦ πλάσματος!

Τὸ πρόσωπό του εἶναι κτηνώδες καὶ ἀπαίσιο καὶ στὸ

κεφάλι του προεξέχουν δυο μεγάλα κέρατα που τού δίνουν τρομακτική όψη.

Στὰ πόδια του τραπεζιού δίπλα του, είναι άκουμπισμένο ένα μεγάλο ρόπαλο, που ή άκρη του είναι ογκώδης, και γεμάτη μυτερές προεξοχές σαν καρφιά.

Το πρόσωπο τού Τρόμου, είναι συσπασμένο από μια έκφραση σατανική, καθώς ο Θεός τού Πολέμου κυττάζει τὸ ποτήρι ὅπου αδειάζει τὰ μπουκαλάκια με τὰ χημικά ύγρα.

Τὸ ὕγρὸ πὸν περιέχει τὸ ποτήρι ἔχει πάρει τώρα ἕνα ζωηρὸ κόκκινο χρώμα.

— Χά!, κάνει ὁ Τρόμος ἐνῶ τὰ μάτια του ἀστράφτουν παράξενα. "Ἄν τὸ πείραμά μου εὐτὸ πετύχη, ἡ δύναμί μου θὰ πολλαπλασιασθῆ! Θὰ ἀποκτήσω νέες ἰκανότητες, νέες δυνάμεις πὸν θὰ με κάνουν ἀκαταμάχητο στὸν πόλεμό μου με τοὺς Ὑπερανθρώπους!..." "Ἄν ἀποτύχω ὅμως, ὁ θάνατος με περιμένει!". "Ἐνας φριχτὸς καὶ παντοτεινὸς θάνατος!

Σηκώνει τὸ ποτήρι, τὸ κυττάζει γιὰ μιά - δυὸ στιγμὲς κι' ἔπειτα τὸ φέρνει στὰ χεῖλη του καὶ αδειάζει μονορούφι!

"Ἐνα ὑπόκοφο βογγητὸ πόνου βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι του. Τὸ ποτήρι ξεφεύγει ἀπὸ τὰ δάχτυλά του καὶ συντρίβεται πέφτοντας χάμω.

Τὸ κορμὶ τού Τρόμου διπλώνεται στὰ δυὸ καὶ σωριάζεται χάμω, τρανταζόμενο ἀ-

πὸ φοβεροὺς σπασμούς!

"Ὁ Θεὸς τού Πολέμου μένει ἀσάλευτος με τὰ μάτια κλειστά, ἀναίσθητος!

Περνοῦν μερικὰ λεπτά.. Εἶναι ἄραγε νεκρός; "Ἐχει ἀποτύχει τὸ πείραμά του καὶ ὁ Κόσμος ἔχει ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὸν φοβερώτερο ἐχθρό, πὸν ἔχει γνωρίσει ποτέ;

Μὰ ὄχι!... Ὁ Τρόμος σαλεύει καὶ τὰ μάτια του ἀνοίγουν! Κυττάζει γύρω με τὸ βλέμμα θολὸ καὶ ἀνασηκώνεται με πολλὴ δυσκολία, ἀφήνοντας, σιγανὰ βογγητὰ πόνου.

Τρεκλίζοντας σαν μεθυσμένος ἢ σαν πολὺ ἄρρωστος, προχωρεῖ πρὸς τὴν σιδερένια καρέκλα, ἀνάμεσα στὶς δυὸ ἤλεκτρικὲς μηχανές.

Κάθεται στὴν καρέκλα καὶ δένει τὸ κορμὶ του ἐπάνω της μ' ἕνα ἀτσάλινο ἔλασμα, σαν ζώνη.

"Ἀπλώνει τὸ χέρι του καὶ πιέζει ἕνα κουμπὶ πάνω στὸ μπράτσο τῆς καρέκλας.

Οἱ δυὸ ἤλεκτρικὲς μηχανές ἀρχίζουν νὰ λειτουργοῦν βουίζοντας ἐκκωφαντικά.

— "Ἦρθε ἡ μεγάλη στιγμή!, μουρμουρίζει ὁ Θεὸς τού Πολέμου. Ἀρχίζει ἡ δεύτερη ἢ πρὸ κρίσιμη φάσι τοῦ πειράματός μου! Σὲ λίγο ἢ ὁ Τρόμος δέν θὰ ὑπάρχη ἢ θ' ἀρχίσῃ ὀριστικά ἡ Κοσμοκρατορία μου! Ἐμπρός!

Καὶ πιέζει ἕνα ἄλλο κουμπὶ.

Τρομακτικὰ ἰσχυρὸ ἤλεκτρικὸ ρεῦμα διοχετεύεται ἀπὸ τὶς μηχανές στὴ σιδερένια

καρέκλα και στο κορμί του Τρόμου!

Ο Θεός του Πολέμου συγκλονίζεται και από το πλατύ στήθος του βγαίνει ένα μακρόσυρτο ούρλιαχτό τόσο δυνατό ώστε σκεπάζει ακόμα και τον θόρυβο των μηχανών!

Έπειτα το κεφάλι του έχθρου του κόσμου γέρνει στο στήθος του και ο Τρόμος χάνει τις αισθήσεις του!

Οι μηχανές εξακολουθούν να δουλεύουν για αρκετή ώρα ακόμα, στέλνοντας ηλεκτρικό ρεύμα στο κορμί του γίγαντα, που τρέμει σαν καλάμι που το δέρνει ο άνεμος!

Ξαφνικά, οι μηχανές - που είναι έτσι κανονισμένες από πριν - παύουν να λειτουργούν.

Ο Τρόμος μένει ασάλευτος στη σιδερένια καρέκλα, δεμένος πάντα επάνω της με το άτσάλινο έλασμα, με το κτηνώδες πρόσωπό του παραμορφωμένο από μια σύσπασι πόνο!...

Περνούν έτσι μερικές μέρες... Σ' όλο αυτό το διάστημα, ο Θεός του Πολέμου μένει ακίνητος στη θέση του αναισθητός, πάντα, σαν νεκρός!

Και τότε, ένας βαθύς στεναγμός βγαίνει από το στήθος του. Τα μάτια του ανοίγουν σιγά - σιγά. Κυττάζουν γύρω με μια θριαμβευτική έκφρασι στα σκοτεινά βάθη τους.

«Το πείραμα δέ με σκότωσε!, σκέπτεται. Άρα.. πέτυ-

χα! Άς δοκιμάσουμε τις νέες δυνάμεις που πρέπει να απέκτησα!»

Χαμηλώνει το βλέμμα του προς τα άτσάλινο έλασμα, που συγκρατεί ακόμα το κορμί του πάνω στη σιδερένια καρέκλα.

Μέσα από τα μάτια του ξεπηδάει μια λάμψις σαν κεραυνός, και χτυπάει το έλασμα, που σπάζει άμέσως!

Αφήνοντας ένα τρομερό γέλιο που άντηχεί σαν όμβροντία κανονιών, ο Θεός του Πολέμου πετάγεται δρθιος.

— Πέτυχα!, μουγγρίζει. Πέτυχα! Είμαι τώρα ανίκητος! Είμαι ακαταμάχητος! Ο Κόσμος είναι δικός μου! Καμιά δύναμι δεν μπορεί πιά να με σταματήσει!

Χοροπηδώντας από τρελή χαρά ο γίγαντας στρέφει το βλέμμα του προς τις δυο μηχανές. Δυο κεραυνοί ξεπηδούν από τα μάτια του και χτυπούν με τόση δύναμι, ώστε οι μηχανές θρυμματίζονται και μεταβάλλονται σε σωρούς από παλιοσίδερα!...

Ένα λιοντάρι.. χωρίς κεφάλι!

ΣΤΟ σπίτι των Υπερανθρώπων οι Προστάτες της Ανθρωπότητας χωρίς να ύπασιάζονται την τρομερή μεταμόρφωσι του Θεού του Πολέμου, και τις συμφορές που απειλούν τον κόσμο, διασκεδάζουν με τον Κοντοστούπη τον κωμικό νάνο, που τον έχει πιά

σει ακράτητη φλυαρία.

Ο Κοντοστούπης διηγείται στους φίλους του φανταστικά κατορθώματα του πού... δεν έχουν συμβή ποτέ!

— Ήτα νύχτα, λέει ο νάνος, και τὸ σκοτάδι ἦταν τόσο μαύρο καὶ τόσο πυκνὸ ὥστε ἀναγκαζόμενοι νὰ τό... σπρώχνω γιὰ νὰ περῶ! Τὸ δάσος ἦταν σιωπηλό, τόσο σιωπηλό, πού ἔλεγε κανεὶς πῶς ὅλα τὰ ζῶα κρατοῦσαν τὴν ἀνάσα τους καὶ ζάρωναν στὶς φωλιές τους, γιὰτὶ περνοῦσα ἐγώ, ὁ Ὑπερκοντοστούπης! Δὲν τὰ ἀδικῶ! Κι' ἐγὼ ἂν ἦμουν στὴ θέσι τους, τὸ ἴδιο θάκανα!... Προχωροῦ-

Καὶ ὁ Τρόμος ἀπογειώνεται μετὴν Ἐλσα στὰ μπράτσα του.

σα, λοιπόν, στενοχωρημένος γιὰτὶ δὲν ἔβρισκα ἕναν ἀντίπαλο γιὰ νὰ γυμνάσω λιγάκι τὰ μπράτσα μου!... Ξαφνικά, ἀντικρῶζω ἕνα τεράστιο λιοντάρι! Ἐνα λιοντάρι τρεῖς τουλάχιστον φορές μεγαλύτερο ἀπὸ τὰ λιοντάρια πού εἶχα συναντήσει ὡς ἐκείνη τὴ στιγμή! Τότε ἐγώ...

— Ἐλιπθύμησες, Κοντοστούπη; ρωτᾷ ὁ Τσιπιτσιπί κοροϊδευτικά ἀνοικκλείοντας τὸ ράμφος του.

— Σκασμός, τερατάκι!, γρυλλίζει ὁ νάνος κοκκινίζοντας. Σ' ἔχω προειδοποιήσει πῶς καμμιά μέρα θὰ σοῦ κόψω τὸ ράμφος ἂν δὲν τὸ βουλώσης! Ὁ Κοντοστούπης βρὲ ζῶον, δὲ φοβάται τίποτα στὸν κόσμο αὐτό! Μόνο τὸ Θεὸ φοβάται!... Πού λέτε, τοῦ φωνάζω τότε ἐγώ: «Παραμέρισε νὰ περάσω παλιόσκυλο!» Τὸ λιοντάρι τίποτα! Οὐτε σαλεύει οὔτε μουγγρίζει! «Χμ!, κάνω ἐγώ. Παραμέρισε πρὶν χάσω τὴν ὑπομονή μου καὶ χτυπήσω ἕνα... ἄκακο σκυλάκι!» Τὸ λιοντάρι: τίποτα πάλι! Μένει ἀσάλευτο καὶ βουβό! «Ἄ, μὰ δὲν ὑποφέρεσαι!, μουγγρίζω τότε ἐγὼ χάνοντας τὴν ὑπομονή μου. Εἶσα ἀναίσθητο! Τώρα θὰ δῆς!» Κι' ἀμέσως τραβῶ τὸ σπαθί μου καὶ τοῦ κόβω τὰ πόδια!...

— Τὰ πόδια; λέει ἡ Ἄστρα πῆ με ἀπορία. Γιὰτὶ τοῦ ἔκοψες τὰ πόδια κι' ὄχι τὸ κεφάλι;

Ὁ Κοντοστούπης κοκκινίζει πάλι, ξεροβήχει: καὶ ἀνοι-

γοκλείνει με άμηχανία το στόμα του.

—Νά σάς πῶ ἐγὼ γιατί ἔκοψε τὰ πόνια τοῦ λιονταριού! φωνάζει ὁ Τσιπιτσιπί.

—Γιατί, Τσιπιτσιπί; ρωτάει ἡ Ἀστραπή.

—Γιατὶ τὸ κεφάλι τοῦ τὸ εἶχαν κόψει ἄλλοι πρὶν ἀπὸ τὸν Κοντοστούπη!

Ξεποῦν ὅλοι σὲ ἀκράτητα γέλια, ἐνῶ ὁ Κοντοστούπης, ἀφρίζοντας ἀπὸ μανία ρίχνεται ἐναντίον τοῦ Τσιπιτσιπί καὶ ἀρχίζει νὰ τὸν κυνηγᾷ μέσα στὸ δωμάτιο κάτω ἀπὸ τὰ τραπέζια, πάνω ἀπὸ τὰ ἐπιπλα.

—Ἄτιμο, παλιοτερατάκι! οὐρλιάζει. Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης αὐτό! Θὰ μοῦ τὸ πληρώσης αὐτό πολὺ ἀκριβά! Θὰ...

Μιά βροντερὴ φωνὴ ἀντηχεῖ ἀπὸ τὸ μέρος τῆς πόρτας:

—Χά, χά, χά, χά, χά! Οἱ Ὑπεράνθρωποι διασκεδάζουν! Διασκεδάζουν γιὰ τελευταία φορὰ! Γ ι ἄ τ ε λ ε υ τ α ῖ α φ ο ρ ᾶ! Χά, χά, χά, χά!

Γυρίζουν ὅλοι ξοφνιασμένοι καὶ ἀντικρίζουν τὸν Τρόμο, τὸ Θεὸ τοῦ Πολέμου! Στέκεται ἐκεῖ, στὸ ἀνοιγμα, τῆς πόρτας πελώριος καὶ φοβερός, μ' ἕνα ἀπαίσιο χαμόγελο στὸ πρόσωπό του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος συσπειρώνεται γιὰ νὰ ἐπιτεθῆ μὰ ἡ φωνὴ τοῦ Τρόμου τὸν σταματάει:

—Ἦρθα νὰ σάς προτείνω εἰρήνη, Ὑπεράνθρωποι! Ἄν ἀποσυρθῆτε καὶ μ' ἀφήσετε

—Ἐγὼ εἶμαι μανιτάρι! τραυλίζει ὁ Νάνος.

ἦσυχο στὸ ἔργο μου, δὲ θὰ σάς πειράξω καθόλου! Ἄν θελήσετε πάλι νὰ μὲ ἐμποδίσετε, θὰ σάς συντρίψω, θὰ σάς ἐκμηδενίσω! Κι' ἔχω τώρα τὴ δύναμι νὰ τὸ κάνω αὐτό! Δὲν εἶμαι ἐκεῖνος ποὺ ξέρατε! Δὲν ἔχω τώρα μόνο καταπληκτικὴ σωματικὴ δύναμι, ἀλλὰ καὶ πνευματικὴ! Κυττάξτε τί συμβαίνει ὅταν συγκεντρῶν τὴν πνευματικὴ δύναμι μου στὰ μάτια μου!

Γυρίζει τὸ βλέμμα του πρὸς τὸν Κοντοστούπη. Ἄπὸ τὰ μάτια τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου ξεπηδαίει ἕνας κεραυνὸς

καί χτυπάει κατάστημα τὸ νᾶνο!

Ὁ Κοντοστούπης τινάζεται με ἀπίστευτη φόρα πρὸς τὰ πίσω, χτυπάει πάνω στὸν τοῖχο, σωριάζεται, χάμω καὶ μένει ἀσάλευτος!

—Κυττάξτε τώρα τὶ συμβαίνει ὅταν συγκεντρῶνῶ τὴν πνευματικὴ δύναμὶ μου στὴ θέλησί μου!, λέει: πάλι ὁ Τρόμος.

Τὸ γιγάντιο κορμὶ τοῦ ἐχθροῦ τοῦ κόσμου χάνεται με μίαν ἀπὸ μπροστά τους. Τὴν ἐπόμενη στιγμή, στὴ θέσι του φανερώναται ἓνα μεγάλο λιοντάρι πού σαλεύει ἄγρια τὴν οὐρά του! Ἐπειτα, τὸ λιοντάρι γίνεται βόας, ὁ βόας τίγρη, ἡ τίγρη μαῦρος πάνθηρας καὶ τέλος ὁ πάνθηρας ξαναπαίρνει τὴ μορφὴ τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου!

Ἐνῶ οἱ Ὑπεράνθρωποι τὸν κυττάζουν κατάπληκτοι: καὶ βουβοί, νοιώθοντας παγερὰ ρίγη νὰ ἀνεβοκατεβαίνουν στὴ ραχοκοκκαλιά τους, ὁ Τρόμος βάζει: πάλι τὰ γέλια:

—Χά, χά, χά, χά, χά! Σὰς τρώμαξα λιγάκι, ἔ; Ὅπως βλέπετε, Ὑπεράνθρωποι, εἶμαι τώρα ἀκατανίκητος! Δὲ σὰς ἀπομένει λοιπὸν, παρὰ νὰ δεχτῆτε τοὺς ὄρους μου καὶ νὰ ἀποτραβηχτῆτε ἀπὸ τὸ δρόμο μου! Θὰ ἀποσυρθῆτε πάνω στὰ ἱμαλάια στὸ πρὸ φηλὸ βουνὸ τοῦ κόσμου, καὶ θὰ μείνετε ἐκεῖ γιὰ πάντα! Ἄν δὲν δεχτῆτε τοὺς ὄρους μου...

Δὲν προλαβαίνει νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ φράσι του. Μὲ μιά

ἀστραπιαία ἐκτίναξι, ὁ μικρὸς Ὑπερέλληνας ὁ γυιὸς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο τοῦ εἶναι τὸ ταχύτερο πλάσμα τοῦ κόσμου, ρίχεται ἐναντίον του καὶ, πρὶν ὁ Τρόμος βρῆ τὸν καιρὸ νὰ ἐξακοντίσῃ ἐναντίον του τοὺς κερανοὺς τῶν ματιῶν του, τὸν χτυπάει στὸ κεφάλι με τὴ γροθιά του, στέλνοντάς τον νὰ κυλιστῆ ἔξω στὸ πάτωμα τῆς βεράντας!

Μὲ τοὺς ἄλλους Ὑπεράνθρωπους ἔοπισῶ του ὁ Ὑπερέλληνας, βγαίνει γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐπίθεσί του. Μὰ αὐτὴ τὴ φορά ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου κατορθώνει νὰ ἐκσφενδονίσῃ ἐναντίον του τοὺς κερανοὺς του!

Ὁ γυιὸς τοῦ Ἑλληνα, κἀνει μερικὲς στροφές στὸν ἀέρα καὶ πηγαίνει καὶ πέφτει ἀναίσιθτος μέσα στὸν κῆπο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ε κ ο, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπὴ χτυπημένοι κι' αὐτοὶ ἀπὸ τοὺς κερανοὺς τοῦ Τρόμου, σωριάζονται στὴ βεράντα καὶ μένου ἀσάλευτοι!

Γρυλλίζοντας θριαμβευτικὰ, ὁ Τρόμος μπαίνει ὀρμητικὰ μέσα στὸ σπῆτι, ἀσπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὴν Ἑλσα, τὴ γυναίκα τοῦ Ὑπεράνθρωπου, καὶ ἀπογειώνεται!

Ἀνεβαίνει πετώντας πρὸς τὸν οὐρανὸ καὶ χάνεται μέσα σὲ λίγες στιγμὲς!

«Τοὺς κρατῶ τώρα!, σκέπτεται θριαμβευτικὰ. Τοὺς κρατῶ! Δὲ θὰ τολμήσουν νὰ κινήθουν ἐναντίον μου ὅσο ἔ-

χω στα χέρια μου την "Ελσα!... Οί κεραυνοί μου, δυστυχώς δεν μπορούν να τους σκοτώσουν γιατί είναι όλοι τους άτρωτοι από τον "Υπεράνθρωπο ως τον Κουτοστόπη! Τους έοριξαν μόνο αναισθητους! Είναι κι' αυτό κάτι! Δε θα είμαι αναγκασμένος στο μέλλον να δέχομαι τις προμερές επ'θέσεις τους!...»

Και συνεχίζει το πέταμά του προς το κρησφύγετό του, γεμάτος άγρια χαρά, χωρίς να υποψιάζεται ότι τον παρακολουθούν!

Ο πανούργος
"Υπερέλληνας!

Ο ΥΠΕΡΕΛΛΗΝΑΣ μισανόγει τα μάτια του άμέσως μόλις πέφτει! Δεν τον είχαν χτυπήσει στην πραγματικότητα οί κεραυνοί του Τρόμου! Καθώς αυτοί έκτοξεύονταν από τα μάτια του Θεού του Πολέμου, ο "Υπερέλληνας τους είχε άποφύγει με μιá ταχύτατη κίνησι!

Οί κεραυνοί είχαν περάσει από κοντά του χωρίς να τον άγγίξουν! Υποκρίνεται όμως τον αναισθητο, γιατί καταλαβαίνει ότι, τώρα που ο Τρόμος έχει γίνει τόσο δυνατός, μόνο με την πανουργία, την ταχύτητα και την επιδειξιότητα θα μπορούσε να τον αντιμετώπιση!

"Ετσι, μέσα από τα μισόκλειστα βλέφαρά του, ο "Υπερέλληνας, βλέπει τον Θεό

του Πολέμου να ρίχνη αναισθητους τους υπόλοιπους "Υπερανθρώπους να μπαίνει στο σπίτι και να βγαίνει σχεδόν άμέσως κουβαλώντας στα μπράτσα του την "Ελσα!

Για μιá στιγμή, ο "Υπερέλληνας νοιώθει μιá σχεδόν άκαταμάχητη επιθυμία να επιτεθή έναντίον του Τρόμου για να έλευθερώση τη γυναίκα του "Υπερανθρώπου.

Μα συγκρατεί τον εαυτό του! "Αν επιτεθή τώρα έναντίον του κτηνώδους κολοσσού ή "Ελσα θα κινδυνεύση να συντριβή ανάμεσα τους!

"Αφήνει, λοιπόν, τον Τρόμο να άπομακρυνθή κι' έπειτα άπογειώνεται μ' ένα πήδημα και των άκολουθει, ενώ συγχρόνως πιέζει ένα κουμπάκι σε μιá συσκευή, που μοιάζει με ρολόι και που είναι παρασμένη στο δεξιό του χέρι.

Είναι μιá θαυμαστή συσκευή, που έχει κατασκευάσει ο "Ε λ Γ κ ρ έ κ ο και που όταν λειτουργεί, κάνει άόρατο τον άνθρωπο που την φορεί και τα αντικείμενα που αυτός κρατάει!

"Ετσι, έντελώς άόρατος, ο γυιός του "Ελληνα, σκίζει τον άέρα πίσω από τον Θεό του Πολέμου, υήν τολμώντας όμως να επιτεθή όσο ή "Ελσα δρίσκεται στις χερούκλες του...

Πετώντας κι' οί δυο με ίλιγ γιώδη ταχύτητα, περνούν πάνω από κάμπους και πόλεις και βουνά και γαμηλώνουν μέσα σε μιá χαράδρα.

Ἐκεῖ κρατώντας τὴν Ἔλσα μὲ τὸ ἓνα τοῦ χέρι, ὁ Τρόμος παραμερίζει ἓνα μεγάλο βράχο καὶ χώνεται μέσα σ' ἓνα εἶδος βαθύτατου πηγαδιοῦ, ποὺ κατεβαίνει κατακόρυφα μέσα στὰ ἔγκατα τῆς γῆς!

Μὲ τὴν Ἔλσα στὰ μπράτσα του, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου χαμηλώνει γοργὰ πρὸς τὸ ὑπόγειο κρησφύγετό του, ποὺ εἶναι ἀρκετὰ χιλιόμετρα ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἐδάφους!

Ὁ Ὑπερέλληνας τὸν ἀκολουθεῖ μὲ τὰ δόντια σφιγμένα ἀπὸ θυμὸ καὶ ἀγανάκτη-

σι, συγκρατώντας μὲ δυσκολία τὸν ἑαυτὸ του καὶ περιμένοντας τὴν εὐκαιρία νὰ δράσῃ!

Λίγες στιγμὲς ἀργότερα, ὁ Τρόμος μὲ τὴν Ἔλσα κι' ὁ ἀόρατος γιὸς τοῦ Ἐλ Γ κ ρ ἔ κ ο ξοπίσω τους, φτάνουν στὸ βάθος τοῦ πηγαδιοῦ, περνοῦν ἀπὸ ἓνα μεγάλο, στρογγυλὸ ἄνοιγμα καὶ προσγειώνονται μέσα σὲ μιὰ εὐρύχωρη σπηλιά, ἐπιπλωμένη καὶ ἐφωδισμένη μὲ κάθε ἐπιστημονικὸ ὄργανο ποὺ ὑπάρχει!

Ἐκεῖ, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου, σίγουρος ὅτι δὲν ἔχει πιά νὰ φοβηθῇ τίποτα ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Ὑπερανθρώπων, ἀκουμπάει τὴν Ἔλσα σὲ μιὰ κάρεκλα καὶ στέκεται μπροστά της, λέγοντας θριαμβευτικά:

—Χά, χά, χά, χά, χά! Ἡ γυναίκα τοῦ Ὑπερανθρώπου εἶναι αἰχμάλωτή μου! Αἰχμάλωτη γιὰ πάντα! Κανένας δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴ φωλιά μου γιὰ νὰ τὴν ἐλευθερώσῃ! Φαντάζομαι τὴ λύσσα τῶν Ὑπερανθρώπων ὅταν συνέλθουν καὶ δοῦν ὅτι ἡ Ἔλσα δὲν εἶναι: πιά στὸ σπίτι! Χά, χά, χά, χά, χά! Ἀπὸ δῶ καὶ μπρός, θὰ κάνουν ὅ,τι τοὺς λέω ἐγώ! Θὰ ὑποταχθοῦν! Θὰ γίνουν σκλάβοι μου! Θά...

Ὁ Ὑπερέλληνας ποὺ παρακολουθεῖ ἀθέατος, τὴν ἀπαίσια αὐτὴ σκηνὴ δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ ἄλλο.

Ἀπογειώνεται μὲ μιὰ ἐκτί-

Ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ μάτια τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου ἐξακοντίζονται κεραυνοί!

ναξι και χτυπάει τον ανύπιο Τρόμο πάνω στο λαρύγγι με τόση δύναμη, ώστε ο κτηνώδης κερασφόρος γίγαντας τινάζεται προς τα πίσω, ουρλιάζοντας σαν είκοσι ίπποπόταμοι μαζί, και σωριάζεται χάρω ανατρέποντας ένα τραπέζι γεμάτο συσκευές και μπουκαλάκια με χημικές ουσίες!

Χωρίς να χάση καιρό, το Παιδί - Θαύμα αρπάζει την "Ελσα, που γίνεται κι' αυτή άορατη μόλις την αγγίζει, και πετάει σαν ρουκέτα μέσα στο πηγάδι προς την επιφάνεια του εδάφους!

Ο Τρόμος, βλαστημώντας φριχτά, πετάγεται όρθιος τριβώντας το πονεμένο λαρύγγι του.

Μιά κραυγή έκπληξης ξεπηδάει από το στήθος του. "Η "Ελσα, ή γυναίκα του 'Υπερανθρώπου δεν είναι πιά στην καρέκλα όπου την είχε ακουμπήσει! "Η "Ελσα δεν είναι πουθενά μέσα στο υπόγειο καταφύγιό του!

Ο Θεός του Πολέμου καταλαβαίνει! "Έχει χάσει τον πρώτο γύρο του αγώνος του έναντι των αντιπάλων του!

Σηκώνει τις όγκώδεις γροθίες του και τις σαλεύει άγρια και απειλητικά.

— Πολύ καλά!, γρυλλίζει υπόκωφα. Περιμένετε λίγο, 'Υπεράνθρωποι! Περιμένετε ώσπου να τελειοποιήσω τη νέα ανακάλυψή μου! Και τότε...

"Ένας ξερός κρότος ακούγεται και τα κέρατα του κτήνους σπάζουν στην βάση τους!

Ο Νάνος —
Μανιτάρι!

Ο Ι ΗΡΩΕΣ μας βρίσκονται σε έπιφυλακή! "Η τελευταία επίθεση του Τρόμου και οι νέες καταπληκτικές δυνάμεις του, καθώς και η άπαγωγή της "Ελσας, τους έχουν βάψει σε σκέψεις.

"Η "Ελσα και ο Τσιπιτσιπ δεν βρίσκονται πιά στο σπίτι των 'Υπερανθρώπων. Ο 'Υπεράνθρωπος τους έχει μεταφέρει σ' ένα μακρινό σπιτά-

κι, σὲ μιὰ ἀπόμερη συνοικία της Νέας Υόρκης, ὅπου δὲ θὰ σκεπτόταν ποτὲ νὰ ψάξῃ ὁ Τρόμος! Θέλει νὰ εἶναι ἡσυχος στὸν προμακτικό πόλεμο, πού περμενε, νὰ ξεσπάσῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή ἀνάμεσα στοὺς Ὑπερανθρώπους καὶ στὸ Θεὸ τοῦ Πολέμου!

Ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο ἔχει πάρει στὸ μεταξύ στρατηγικὰ μέτρα γιὰ νὰ ἀντιμετώπισῃ μιὰ ἐνδεχομένη ἀφηνειαστικὴ ἐπιθεσι τοῦ Τρόμου. Ἐχει τοποθετήσῃ τὸν Κεραυνὸ πάνω στὴν ταρατσα τοῦ σπιτιοῦ μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἀνιχνεύῃ αὐτιάκοπα τὸν οὐρανὸ.

Ὁ Ὑπερέλληνας εἶναι καθισμένος στὴ βεράντα. Ὁ Κοντοστούπης... περιπολεῖ μέσα στὸν κήπο.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ Ἐ λ Γ κ ρ ἔ κ ο κ' ἡ Ἀστραπὴ εἶναι καθισμένοι στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ περιμένοντας. Εἶναι ὅλοι τους ἀποφασισμένοι νὰ θυσιάσουν τὴ ζωὴ τους γιὰ νὰ ἐξοντώσουν αὐτὴ τὴ φορά τὸν φριχτὸ ἐχθρὸ τῆς Ἀνθρωπότητος, τὸν κερασφόρο κολοσσὸ πού θέλει νὰ καταστρέψῃ τὸν Κόσμο!

Ὁ Κοντοστούπης πηγαινοέρχεται μέσα στὸν κήπο μὲ τὸ στήθος φουσκωμένο καὶ μὲ ὕψος... ἑκατὸ τουλάχιστον στρατηγῶν!

— Ἐνα - δύο, ἕνα - δύο, ἕνα!, λέει στὸν ἑαυτὸ του βαδίζοντας ρυθμικὰ καὶ ἀνεδοκατεβάζοντας στὸν ἴδιο ρυθμὸ τὴ μεγάλη, ἀστεία μελιτζανιά μύτη του. Παραμερίστε! Ὁ τρανὸς Κοντοστούπης

περνάει! Ἐνα - δύο, ἕνα-δύο, ἕνα! Παναγίτσα μου! Εἶμαι σωστός ἀρχιστράτηγος! Ἄν μὲ ἀντικρύξῃ τώρα ὁ Τρόμος, θὰ τὸν ἐπιανε... τρόμος! Εὐτυχῶς πού δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανένας καθρέφτης, ἀλλοῶς θὰ ἐκινδύνευα νὰ πάθω καμμιὰ συγκοπὴ ἀντικρύζοντας μέσα του τὸν ἑαυτὸ μου! Ἐνα - δύο, ἕνα - δύο! ἕνα! Πίσω, πολίτες! Πίσω, γιατί...

Βουβαίνεται καὶ μαρμαρώνει μὲ μιὰς, ἐνῶ γουρλώνει τὰ μάτια του τόσο πολὺ πού πᾶνε νὰ πεταχτοῦν ἀπὸ τὶς κόγχες του!

— Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει. Βοήθησε τὸ δούλο σου Κοντοστούπη! Κάτι πάθανε πάλι τὰ μάτια μου καὶ βλέπω πράγματα πού δὲν ὑπάρχουν, πού δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρχουν!

Πραγματικά, τὸ θέαμα πού ἀντικρύζει ὁ κωμικὸς νάνος εἶναι ἀπίστευτο.

Βλέπει τὰ φυτὰ τοῦ κήπου νὰ μεγαλώνουν μὲ καταπληκτικὴ ταχύτητα, παίρνοντας διαστάσεις ἀπίθανες, κυκλώπειες!

Τὰ δέντρα γίνονται γίγαντες ὕψους ἑκατὸ μέτρων! Οἱ θάμνοι: ἀπλώνουν τὰ κλαδιά τους, σὲ ὕψος τριάντα καὶ σαράντα μέτρων! Τὰ λουλούδια φτάνουν τὰ πέντε μέτρα καὶ οἱ κάλυκες τους γίνονται τόσο μεγάλοι ὥστε νὰ μπορῇ νὰ χωρέσῃ μέσα τους ἕνας ὀλόκληρος ἀντρας! Τὰ μικροσκοπικὰ χορταράκια φιλώνουν καὶ φτάνουν ὡς τὴ μέση τοῦ Κοντοστούπη!

— Άγιοι Πάντες!, μουρμουρίζει ο νάνος χλωμιάζοντας. "Η εγώ μίκρυνα ή τὰ φυτὰ μεγαλώσανε ή τὰ μάτια μου χαλάσανε! "Ο,τι από τὰ τρία αυτά και νά συνέβη, είναι κακό! Βοηθήστε στην κρίσιμη αυτή στιγμή και οδηγήστε τὰ βήματά μου, "Άγιοι Πάντες!

Θέλει νά προχωρήσει για νά γυρίσει στο σπίτι, μα δέν μπορεί. Τὰ κλαδιά τών δέντρων, τών θάμνων, τών λουλουδιών και τὰ χόρτα έχουν σμίξει μεταξύ τους άσεχώριστα σχηματίζοντας ένα πράσινο, άδιαπέραστο παραπέτασμα γύρω του!

— Τώρα καταλαβαίνω!, μουρμουρίζει ο Κοντοστούπης. Τὰ φυτὰ κάνανε συνωμοσία έναντίον μου για... νά με δολοφονήσουν! Μα δέ θα τ' άφήσω νά με πνίξουν χωρίς αντίστασι! Πίσω και σάς έφαγα!

Και με τὰ χέρια του, που είναι προικισμένα με έξαιρετική δύναμη, άρχίζει νά τσακίζει τὰ κλαδιά και νά προχωρή πρὸς τὸ σπίτι, ανοίγοντας με πολλή δυσκολία ένα πέρασμα μέσα στην πράσινη εκείνη θάλασσα.

Καθώς προχωρεί έτσι, ανάμεσα στα γιγάντια καταπληκτικά φυτὰ, συναντάει ένα μανιτάρι τόσο μεγάλο ώστε θά μπορούσαν νά σταθούν στον ίσκιό του πέντε άντρες!

— Θεούλη μου!, λέει ο νάνος. Νά τῶχα ψητό αυτό τὸ μανιτάρι ή τηγανητό με αυγά! Θά τὸ κόκω!

Και πιάνοντάς το από τὸ κοτσάνι του, που έχει γίνει χοντρό σαν κορμὸς δέντρου, τραβάει: άπότομα.

Και τότε συμβαίνει κάτι: πολὺ παράξενο και άφάνταστα κωμικό. Τὸ ἔπάνω μέρος τοῦ μανιταριού, που μοιάζει με όμπρέλλα, άρσπαπάται από τὸ κοτσάνι, πέφτει και κάθετα πάνω στο κεφάλι: τοῦ Κοντοστούπης και στέκεται: ἐκεί σέ μιὰ αλλόκοτη ίσοροπία, σαν μιὰ τεράστια κάσκα στο κεφάλι ενός ἐξερευνητή!

Ὁ νάνος άρχίζει νά τρέμει. — Τηί ἔπασθα τη δουλειά!, τραυλίζει. "Άγιε Ὀνούφοιε, προστάτη μου, εἶμαι χαμένος! "Έγινα... μανιτάρι! Μανιτάρι! "Όχι ή καρδούλα μου!

«Προσοχή!
Προσοχή!»

Σ ΤΗ βεράντα τοῦ σπιτιού, οί Ὑπεράνθρωποι κυττάζουν με άπερίγραπτη έκπληξι τὸ άφάνταστο θέαμα που παρουσιάζει ο κήπος τους.

— Καταπληκτικό!, μουρμουρίζει ο Έλ Γ κ ρ έ κ ο. Ἄπίστευτο! Πὼς έγινε αυτό τὸ πράγμα; Πὼς μέσα σέ λίγες στιγμές τὰ φυτὰ έγιναν γιγάντες; Καί... τι είναι αυτό κεί πέρα;

— Θεέ μου!, λέει ή Ἄστραπή. Ἐνα μανιτάρι που περπατάει!

Με μάτια γουρλωμένα από έκπληξι, βλέπουν ὅλοι ένα τεράστιο μανιτάρι: νά προχω-

ρή πρὸς τὸ μέρος τους, ἀνάμεσα στὰ ψηλά χόρτα, ἀφήντας ἀλλόκοτα βουγγητά!

Τὸ μανιτάρι πλησιάζει, βγαίνει μέσα ἀπὸ τὰ χόρτα καὶ ἀρχίζει νὰ ἀνεβαίνει τὰ σκαλοπάτια τῆς βεοάντας.

—“Ε... ἔχει πόδια!, λέει σαστισμένος ὁ Ὑπερέλληνας. Φοράει... παντελόνι καὶ σακκάκι! Εἶναι... εἶναι ὁ θεῖος Κοντοστούπης!

Καὶ βάζει τὰ γέλια. Οἱ ἄλλοι τὸν μιμούνται. Εἶναι ὁ Κοντοστούπης μ' ἓνα μανιτάρι καθισμένο στὸ κεφάλι του!

— Κοντοστούπη!, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τί χάλια εἶναι αὐτά;

—Δέ... δὲν εἶμαι ὁ Κοντοστούπης πιά!, λέει κλαψάρικα ὁ νάνος. “Ἐγίνα... μανιτάρι! Τηγαίνετε με καί... φάτε με! “Ἐνα μόνο πράγμα θέλω ἀπὸ σᾶς: μὴ μὲ τηγαλίσετε σκέτο! Κάνετε με μὲ αὐγά! Θὰ εἶμαι ἔτσι: πιὸ νόστιμος! “Ὦχ ἢ καρδούλα μου!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι βάζουν πάλι τὰ γέλια ὅλοι ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ὁ μεγάλος Ἕλληνας ἐφευρέτης καὶ προστάτης τοῦ κόσμου, ζαρώνει τὰ φρύδια του.

— Δὲν εἶναι ὥρα γιὰ καλαμπούρια!, λέει αὐστηρά. “Ἄν αὐτὸ τὸ φαινόμενο ἔχη ἐκδηλωθῆ παντοῦ, ἢ Ἀνθρωπότης βρίσκεται πάλι σὲ κίνδυνο!

Δίνει μιὰ στὸ μανιτάρι πού εἶναι καθισμένο στὸ κεφάλι τοῦ νάνου καὶ τὸ πετάει μακριά.

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κοντοστούπη λαμποκοπάει ἀπὸ χάρρα.

—“Ααααχ!, κάνει ἀναστενάζοντας μὲ ἀνακούφισι. Ξανάγινα ἄνθρωπος! Εὐχαριστῶ πολὺ, Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο! Δὲ θὰ ξεχάσω ποτὲ τὸ καλὸ πού μοῦκανες! “Ἄν καμμιὰ φορὰ σὲ πειράξη κανεῖς, πές μου το νὰ τὸν σπάσω στὸ ξύλο!

Μὰ ὁ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο δὲν τὸν ἀκούει πιά. “Ἐχει μπημέσα στὸ σπίτι κι' ἔχει γυρίσει τὸ κουμπὶ τοῦ ραδιοφώνου. Ἐνῶ οἱ ἄλλοι μπαίνουν κι' αὐτοὶ μέσα τὸ ραδιόφωνο ἀρχίζει νὰ μεταδίδῃ:

«Προσοχή! Προσοχή! Προσοχή! “Ἐνα τρομακτικὸ καὶ καταπληκτικὸ φαινόμενο σημειώθηκε ἐδῶ καὶ λίγη ὥρα, ἓνα φαινόμενο πρωτοφανές καὶ ἀπίστευτο! Ἀπὸ τῆ μιὰ ἄκρη τῆς Ἀμερικῆς στὴν ἄλλη, ὅλα τὰ φυτὰ - δέντρα, θάμνοι, χόρτα - μεγάλωσαν ξαφνικά καὶ ἀπέκτησαν γιγάντιες διαστάσεις! “Ἐτσι, ὀλόκληρη ἢ Ἀμερικὴ μετεβλήθη σὲ μιὰ φοβερὴ ζούγκλα ἀπὸ κυκλώπεια φυτὰ τόσο πυκνὰ ὥστε ὄχι μόνο τὰ αὐτοκίνητα, ἀλλὰ οὔτε κι' οἱ ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ κυκλοφορήσουν ἀπὸ πόλ: σὲ πόλ:!

»Μόνο οἱ πόλεις δὲν ἔχουν μεταβληθῆ κι' αὐτὲς σὲ ζούγκλα, γιατί στοὺς ἀσφαλτοστρωμένους δρόμους δὲν φύτρωνε χορτάρι. Τὰ δέντρα ὅμως τῶν πεζοδρομίων καὶ τῶν κήπων ἔχουν φτάσει σὲ

ὕψος ἑκατὸ μέτρων!

»Κάθε συγκοινωνία ἀπὸ πόλι σὲ πόλι, ἔχει σταματήσει ἐντελῶς καὶ ἀκόμα καὶ τὰ ἀεροπλάνα δὲν μποροῦν νὰ ἀπογειωθῶν καὶ νὰ προσγειωθῶν, γιατί τὸ χορταράκι τῶν ἀεροδρομίων ἔχει φτάσει σὲ ὕψος ἀνθρώπου!

»Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος γιὰ τὴν Ἀμερική! Ὑπάρχει φόβος νὰ προκληθῇ μεγάλη οικονομικὴ κρίσι, γιατί τὰ προϊόντα τῶν ἐργοστασίων δὲν θὰ μποροῦν νὰ μεταφερθῶν στὰ διάφορα μέρη καὶ νὰ φτάσουν ὡς τοὺς καταναλωτάς! Θεωρεῖται βέβαιον ὅτι θὰ πέση πείνα καὶ ὅτι ἡ μαύρη ἀγορὰ θὰ ὀργιάσῃ πάλι, ὅπως στὴν Εὐρώπη στὸ διάστημα τοῦ πολέμου! Ὁλόκληρα χωριά, ἐξάλλου, κινδυνεύουν νὰ ἐξαφανιστοῦν πνιγμένα ἀπὸ τὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ καὶ ἀνεξήγητὴ ζούγκλα!

Οἱ ἐπιστήμονες δὲν μποροῦν νὰ ἐξηγήσουν τὸ ἀλόκοτο αὐτὸ φαινόμενο. Τὸ περιεργὸ εἶναι ὅτι, ὅπως τηλεγραφοῦν ἀπὸ διάφορα μέρη σὲ καμμιὰ ἄλλη χώρα ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἀμερική δὲν σημειώθηκε ἡ τρομακτικὴ αὐτὴ μετομόρφωσι τοῦ φυτικῆ κόσμου!...»

Ἐνῶ οἱ Ὑπεράνθρωποι κυττάζονται ἐμβρόντητοι, ὁ Κοντοστούπηρ σταυροκοπιέται:

—Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς νικάει! ὅλα τὰ κακὰ σκορπᾶ!, μουρμουρίζει. Γιὰ κύτταξε ὁμως κάτι ἀδικίες, ποὺ γίνονται στὸν κόσμον! Μεγαλώσανε τὰ φυτὰ ἀντί... νὰ μεγαλώ-

σω ἐγὼ καὶ νὰ πάψω νᾶμαι νάνος καὶ νὰ μὲ λένε Κοντοστούπη! Θεούλη μου, τὰ φυτὰ ψηλώσανε ἄλλο ἑκατὸ, ἄλλο τριάντα κι' ἄλλο δέκα μέτρα! Δὲν μποροῦσα νὰ ψηλώσω κι' ἐγὼ μιὰ σπιθαμούλα μονάχα;

—Σῶπα!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος. Τὸ ραδιόφωνο μεταδίδει πάλι!

Ὁ Θεὸς
τοῦ πολέμου!

ΣΤΗΝΟΥΝ ὅλοι: τ' αὐτιά τους. Μέσα ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο μιὰ φωνή, ποὺ ὅλοι τους ἀναγνωρίζουν ὡς τὴ φωνὴ τοῦ Τρόμου, τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου, λέει βροντερά, κάνοντας τὸ μηχανημα νὰ δονίζεται καὶ τὰ τζάμια τῶν παραθύρων νὰ τρέμουν:

«Ἐδῶ ὁ Τρόμος, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου! Σᾶς μιλᾷ ἀπὸ τὸ Ραδιόφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Νέας Ὑόρκης τὸν ὁποῖο ἐκυρίευσαν τσακίζοντας ὅλους τοὺς φρουροὺς καὶ τοὺς ὑπαλλήλους του! Ἡ πράσινη θάλασσα, ἡ τρομερὴ ζούγκλα, ποὺ ἔχει ἀποκλείσει ὅλες τίς πόλεις καὶ τὰ χωριά τῆς Ἀμερικῆς, εἶναι δικό μου ἔργο! Καὶ δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἀρχὴ μόνο τῆς νέας ἐπιθέσεώς μου ἐναντίον τοῦ κόσμου! Αὐτὸ ποὺ συνέβη δὲν εἶναι τίποτα μπροστὰ σ' αὐτὰ ποὺ θὰ συμβοῦν! Θὰ ἐξαπολύσω ἐναντίον τῆς Γῆς τὴν πιὸ τρομερή...»

Ὁ Ὑπεράνθρωπος μὲ μά-

τια που άστράφτουν από θυμό, λέει γοργά:

—'Υπερέλληνα, άκολουθήσέ με! Θα πάμε να προλάβουμε τον Τρόμο μέσα στο ραδιοφωνικό σταθμό! Οί άλλοι μείνετε έδώ και παρακολουθήστε με προσοχή την έκπομπή!

Μ' ένα πήδημα βρίσκεται έξω, στη βεράντα. Το Παιδί - Θαύμα τον άκολουθει. Με μιá θεαματική έκτίναξη, άπογειώνονται κι' οί δυό, ύψώνονται στον άέρα και πετούν προς την κατεύθυνσι όπου είναι το πανύψηλο κτίριο του ραδιοσταθμού.

Πετούν με τόση γρηγοράδα ώστε το μάτι δέν μπορεί να τους άκολουθήσει. Μά πιό γοργά από τους δυό σκίζει τον άέρα ο 'Υπερέλληνας, πού είναι το ταχύτερο πλάσμα πού έχει γνωρίσει ποτέ ο κόσμος!

Μέσα σε λίγες στιγμές, ο 'Υπερέλληνας μπροστά κι' ο 'Υπεράνθρωπος λίγο πιό πίσω φτάνουν στο κτίριο του ραδιοσταθμού, μπαίνουν από ένα παράθυρο, διασχίζουν ένα διάδρομο, όπου είναι πεσμένοι πολλοί φρουροί, και φτάνουν μπροστά στην πόρτα της αίθουσας των έκπομπών.

Ο 'Υπεράνθρωπος πιάνει το πόμολο, το γυρίζει με προσοχή και σπρώχνει έλαφρά. Η πόρτα ανοίγει άθόρυβα και ή φωνή του Τρόμου φτάνει ως τ' αυτιά τους:

«...Καλώς τους 'Υπερανθρώπους και την κυβέρνησι της

'Αμερικής να δηλώσουν άμέσως ύποταγή! Διαφορετικά, ή Γη θα καταστραφή! Θα κ α τ α σ τ ρ α φ ή! Μέσα στα βάθη της, σχεδόν κοντά στο κέντρο του πλανήτη, κατασκευάζω μιá τεράστια άτομική βόμβα μεγαλύτερη από ένα... ύπερωκεάνειο! Όταν σε λίγο θα έχω συμπληρώσει την κατασκευή της, ή Γη όλόκληρη θα άνατιναχθή και θα σκορπιστή στο διάστημα σε έκατομμύρια κομμάτια, άν στο μεταξύ όλες οί χώρες της Γης και οί 'Υπεράνθρωποι δέν έχουν παραδοθή σε μένα, τον Τρόμο, τον Θεό του Πολέμου!...»

Ο 'Υπεράνθρωπος κάνει ένα νόημα του 'Υπερέλληνα. Με μιá γοργή κίνησι πιέζουν κι' οί δυό τα κουμπάκια των συσκευών, πού έχουν στο δεξιό χέρι τους και γίνονται άόρατοι!

— Έμπρός!, ψιθυρίζει ο 'Υπεράνθρωπος. Έσύ θα τον άρπάξεις από το λαιμό κι' εγώ από τα πόδια! "Αν κατορθώσουμε να τον κρατήσουμε άκίνητο και να ειδοποιησουμε τους άλλους, μπορεί να καταφέρουμε να τον αιχμαλωτίσουμε!

Και όρμουν κι' οί δυό μαζί έναντίον του Θεού του Πολέμου! Ο 'Υπερέλληνας τον άρπάζει από το λαιμό και έφαρμόζει μιá τρομερή λαβή, πού κάνει το λαρύγγι του Κολοσσού να πονάη σαν να καταπίνη λυωμένο μολύβι!

Ο 'Υπεράνθρωπος μαγκώνει τα πελώρια πόδια του γί-

γαντα και τὰ σφίγγει μὲ τόση δύναμι, ὥστε ὁ Τρόμος οὐρλιάζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, κυλιέται χάμω μαζί μὲ τοὺς δυὸ ἀόρατους ἀντιπάλους του!

Καὶ τότε συμβαίνει κάτι, πὺ κάνει τὸν Θεὸ τοῦ Πολέμου νὰ μουγγρίση ἀπὸ χαρὰ.

Καθὼς κυλιοῦνται χάμω, οἱ μικροσκοπικὲς συσκευές, πὺ κάνουν ἀόρατους τοὺς Ὑπερανθρώπους σπάζουν!

Τὰ κορμιά τους παύουν πιά νὰ εἶναι ἀθέατα. Γίνονται πάλι ὁρατά, στόχοι στοὺς τρομακτικὸς κερανοὺς τοῦ κτηνώδους κερασφόρου γίγαντα!

Ὁ Τρόμος γέρνει τὸ κεφάλι του καὶ ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ μάτια του ξεπηδοῦν ἐκτυφλωτικοὶ κερανοὶ καὶ χτυποῦν στὸ στήθος τὸν Ὑπεράνθρωπο.

Ὁ ἥρωάς μας ἀφήνει ἕνα βογγητὸ πόνου, παρατάει τὰ πόδια τοῦ γίγαντα καὶ πέφτει ἀναίσθητος!

Μ' ἕνα βρυχηθμὸ θριάμβου ὁ Τρόμος προσπαθεῖ νὰ γυρίση τὸ κεφάλι του γιὰ νὰ κεραυνοβολήση καὶ τὸν Ὑπερέλληνα!

Μὰ λογαριάζει χωρὶς τὸν ξενοδόχο!

Οἱ μεταμορφώσεις τοῦ Κτήνους!

Ο ΜΙΚΡΟΣ γιὸς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο εἶναι καθισμένος στὸ σβέρκο τοῦ Τρόμου. Τὰ μυῶδη καὶ πανίσχυρα πόδια

του σφίγγουν τὸ λαιμὸ τοῦ κολοσσοῦ μὲ τόση δύναμι καὶ μανία, ὥστε ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου, παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες πὺ καταβάλλει δὲν μπορεῖ νὰ ξεκολλήση μὲ τὶς χερσὺ κλες του ἀπὸ πάνω τοῦ τὸν μικροσκοπικὸ αὐτὸν μὰ ἐπικίνδυνο ἀντίπαλο!

Τὰ χέρια τοῦ Ὑπερέλληνα κρατοῦν τὸ γίγαντα ἀπὸ τὰ κέρατα! Τὰ κρατοῦν σφιχτὰ καὶ ὁ κολοσσὸς δὲν μπορεῖ νὰ χτυπήση τὸ παιδί μὲ τοὺς κερανοὺς τῶν ματιῶν του!

Καὶ τότε γίνεται κάτι καταπληκτικὸ.

Ὁ Τρόμος ἀλλάζει μορφή! Γίνεται ἕνας πελώριος ἐλέφαντας πὺ σαλπίζει ἐκκωφαντικὰ καὶ στριφογυρίζει καὶ τινάζεται συντρίβοντας τὰ πάντα μέσα στὴν αἴθουσα ἐκπομπῶν τοῦ ραδιοσταθμοῦ!

Ὁ Ὑπερέλληνας, ὅμως, πὺ ξέρεῖ ὅτι δὲν ὑπάρχει στὴν πραγματικότητα ὁ ἐλέφαντας αὐτὸς ἀλλὰ εἶναι δημιουργημα τῆς ἰσχυρότατης θελήσεως τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου, δὲν τὰ χάνει. Τὰ πόδια του ἐξακολουθοῦν νὰ σφίγγουν τὸ λαιμὸ τοῦ κτήνους, ἐνῶ τὰ χέρια του κρατοῦν πάντα τὰ κέρατά του!

Ἐνα φοβερὸ μουγγρητὸ ἀντηχεῖ καὶ ὁ ἐλέφαντας μεταβάλλεται σ' ἕνα τεράστιο λιοντάρι, μὲ τὸν Ὑπερέλληνα καθ:σμένο στὸ σβέρκο του!

Μὰ καὶ πάλι ὁ γιὸς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τὸ ἀτρόμητο Ἑλληνόπουλο, δὲν τὰ γάνει. Σφίγγει τὰ δόντια του γιὰ νὰ διατηρήση τὴν ψυχραι

μία του, μурμουρίζοντας:

— Δὲ θὰ μού γλυτώσης,
Τρόμε! Δὲν μού κάνουν καμ-
μιὰ ἐντύπωση οἱ μεταμορφώ-
σεις σου! Θὰ σὲ παρατήσω
μόνο ἂν μού πῆς σὲ ποῖο μέ-
ρος βρίσκεται ἡ ἀτομικὴ βόμ-
βα, ποὺ κατασκευάζεις στὰ
ἔγκατα τῆς Γῆς!

Μέσα στὴν πρωτοφανὴ ζούγκλα
μὲ τὰ γιγάντια φυτά, μιὰ τρομο-
κτικὴ πάλη διεξάγεται, ἀνάμεσα
στὶς δυνάμεις τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ
Κακοῦ!

Οὐρλιάζοντας μανιασμένα, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου γίνεται ἀπὸ λιοντάρι τίγρη, ἀπὸ τίγρη κροκόδειλος κι' ἔπειτα, βόας, ρινόκερος, ἵπποπόταμος καὶ τέλος, βλέποντας ὅτι δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν μικρὸ ἀλλὰ φοβερὸ ἀντίπαλό του, γίνεται ἕνας πελώριος ἀετὸς καὶ βγαίνει ἀπὸ τὸ παράθυρο πετώντας μὲ τὸν Ὑπερέλληνα καθισμένο στὸ λαϊμό του!

Ὁ γιγάντιος ἀετὸς σκίζει γοργὰ τὸν ἀέρα πάνω ἀπὸ τὴν πόλι κι' ἔπειτα χαμηλώνει καὶ χώνεται ἀνάμεσα στὰ τεράστια δέντρα καὶ τὴν πυκνὴ βλάστησι τῆς ζούγκλας, ποὺ ἀπλώνεται πέρα ἀπὸ τὰ τελευταῖα σπιτία!

Ἐκεῖ, παίρνει πάλι τὴ μορφὴ τοῦ Τρόμου, τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου.

Προσγειώνεται ἀπαλὰ στὸ ἔδαφος καὶ σηκώνοντας ἀποτομα τὰ χέρια του, κατορθώνει νὰ χτυπήσῃ τὸ παιδί στὸ πρόσωπο καὶ νὰ τὸ ζαλίση ἐλαφρά!

Αὐτὸ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ τὸν Τρόμο. Τὸ σφίξιμο τῶν ποδῶν τοῦ γιου τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ἐ κ ο χαλαρώνεται, λίγο καὶ ὁ Θεὸς τοῦ πολέμου βρίσκει τὴν εὐκαιρία νὰ ἀποτινάξῃ ἀπὸ ἐπάνω του τὸν Ὑπερέλληνα!

Τὸ παιδί τινάζεται μακριὰ πέφτει χάμω, γυρίζει καὶ κάνει νὰ ἐπιτεθῇ πάλι ἐναντίον τοῦ κολοσσού.

Μὰ σταματᾷ κατάπληκτος. Πέντε Τρόμοι, ἀπαράλλακτοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλο,

τὸν ζώνουν ἀπ' ὄλες τὶς μεριές, γελώντας σαρκαστικὰ καὶ κυττάζοντας τον κοροϊδευτικὰ! Πέντε κολοσσοὶ τὸν ἔχουν περικυκλώσει, ξεπροβάλλοντας μέσα ἀπὸ τὴν πυκνὴ καὶ τερατώδη βλάστησι!

Ὁ Ὑπερέλληνας μένει ἀσάλευτος, διστακτικὸς. Καταλαβαίνει ὅτι οἱ τέσσερις ἀπὸ τοὺς πέντε Τρόμους δὲν ὑπάρχουν! Τοὺς δημιουργεῖ ἡ φαντασία του, τοῦ ἐπιβάλλει ἡ θέλησι τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου νὰ τοὺς βλέπῃ!

Τὸ ξέρει αὐτό! Δὲν ξέρει ὅμως ποῖος ἀπὸ τοὺς πέντε Τρόμους εἶναι ὁ πραγματικὸς!

Ἀπὸ τὰ σκοτεινὰ μάτια τῶν πέντε γιγάντων ξεπηδοῦν κεραυνοὶ καὶ πάνε νὰ χτυπήσουν τὸ κορμί τοῦ μικροῦ ἠρωά μας!

Μὰ ὁ Ὑπερέλληνας εἶναι τὸ πιὸ γοργὸ πλάσμα τῆς φύσεως! Μὲ μιὰ συστροφή ἀποφεύγει τοὺς κεραυνοὺς καὶ χυμάει ἐναντίον τοῦ πιὸ κοντινοῦ κολοσσού.

Ἡ γροθιά τοῦ γιου τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ ἐ κ ο κινεῖται: μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα καὶ ὄρμη, μὰ περνάει μέσα ἀπὸ τὸ κορμὶ τοῦ γίγαντα σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχε καθόλου σὰν νὰ ἦταν φτιαγμένος ἀπὸ ἀέρα!

Δὲν εἶναι ὁ πραγματικὸς Τρόμος!

Τρίζοντας τὰ δόντια του, ὁ Ὑπερέλληνας γυρίζει, ἀποφεύγει μ' ἕνα ταχύτατο ἐλιγμὸ νέους κεραυνοὺς καὶ ἐπιτίθεται ἐναντίον ἑνὸς ἄλλου Τρόμου!

Μὰ καὶ πάλι ἡ γροθιά του δὲν συναντᾶ τίποτα στερεό! Οὐτὲ αὐτὸς ἦταν ὁ πραγματικός Θεὸς τοῦ Πολέμου!

Καὶ τότε, καθὼς στριφογυρίζει ἀνάμεσα στοὺς πέντε κολοσσούς, ἀποφεύγοντας, τοὺς κεραυνούς πού ἐξακοντίζουν τὰ μάτια τους, μιὰ ἰδέα ἀστράφτει στὸ μυαλὸ τοῦ Ὑπερέλληνα.

Ἡ Τιτανικομαχία!

ΜΙΑ ἰδέα, πού γεμίζει τὴν ψυχὴ του ἐλπίδα καὶ χαρὰ.

«Ἄφου - σκέπτεται τὸ παιδί - οἱ τέσσερις ὀπὸ τοὺς πέντε αὐτοὺς Τρόμους εἶναι φανταστικοὶ ἀνύπαρκτοι, τότε τὰ δῆματά τους δὲν πρέπει νὰ κάνουν τὸ χορτάρι νὰ παραμερίζει καὶ νὰ ὑποχωρῇ στὸ πέρασμά τους! Μπορῶ, λοιπὸν νὰ καταλάβω ποιοὺς εἶναι ὁ πραγματικός Θεὸς τοῦ Πολέμου ἀπὸ τὸ ἂν τὰ χόρτα σαλεύουν στὸ ἄγγυμά του!»

Μὰ δὲν προλαβαίνει νὰ κυττάξῃ γύρω, νὰ θεβαιωθῇ ποιοὺς εἶναι ὁ πραγματικός Τρόμος καὶ νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον του. Ἀπορροφημένος ἀπὸ τὴν ἔμπνευσί αὐτή, δὲν προσέχει ὅτι οἱ κινήσεις του γίνονται κάπως πὶὸ ἀργές!

Ἔτσι ἕνας κεραυνὸς ἐξακοντισμένος ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Τρόμου, τὸν χτυπάει στὸ στήθος καὶ τὸν τινάζει τριάντα μέτρα μακριά, πάνω σ' ἕνα γιγάντιο ἀγκαθωτὸ κάκτο!

Μ' ἕνα πήδημα, οἱ πέντε

κολοσσοὶ δρίσκονται κοντὰ του!

— Θὰ πεθάνης!, λένε μὲ μιὰ φωνή. Θὰ σὲ κεραυνοβολῶ, Ὑπερέλληνα, ἀδιάκοπα ὥσπου νὰ ἐξασθενήσῃ τὸ σῶμα σου καὶ νὰ πεθάνης!

Μὰ, πρὶν ἀπὸ τὰ σκοτεινά, σατανικά μάτια ξεπηδήσουν νέοι κεραυνοὶ ἐναντίον τοῦ παιδιοῦ, μιὰ κόκκινη μορφή κατεβαίνει σὰν ρουκέττα ἀπὸ ψηλὰ καὶ ἕνα ζευγάρι φεβερὲς γροθιὲς κινουῦνται μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα, χτυπώντας ὅλους τοὺς γίγαντες καὶ ἀνάμεσά τους, καὶ τὸν πραγματικὸ Τρόμο!

Εἶναι ὁ Ὑπεράνθρωπος, ὁ μέγας ἥρωάς μας πού φτάνει στὴν ὥρα γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἀγαπημένο του Ὑπερέλληνα!

Ἔτσι, τὸ Παιδί — Θαύμα προλαβαίνει νὰ συνέλθῃ. Πετάγεται ὄρθιος, ρίχνει μιὰ γοργὴ ματιὰ γύρω, ξεδιαλέγει ἀνάμεσα στοὺς πέντε Τρόμους ἐκεῖνον, πού τὸ χορτάρι παραμερίζει στὰ δῆματά του, καὶ ἐπιτίθεται!

Ἐφορμὰ μὲ τὴν ταχύτητα ὥστε οἱ κεραυνοὶ, πού ἐξαπολύει ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου ἀπὸ τὰ μάτια του δὲν προλαβαίνουν νὰ τὸν χτυπήσουν!

Ἡ γροθιά τοῦ μικροῦ γυροῦ τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο κτυπάει τὸν κτηνώδη κολοσσὸ ἀνάμεσα στὰ μάτια μὲ ἀπίστευτη φόρα, σὰν ἕνα ἡλεκτρικὸ σφυρί!

Ὁ γίγαντας βογγάει σὰν ἐκατὸ πληγωμένος ἵπποπόταμος μαζί, τρεκλίζει καὶ στηρί

ζεται πάνω στον κορμό ενός δέντρου για να μην πέση!

Το δέντρο γέρνει και σωριάζεται χάρω ξερριζωμένο!

Οι τέσσερις άλλοι Τρόμοι, οί φανταστικοί και ανύπαρκτοι, χάνονται με μιὰς!

Πριν ό Τρόμος βρῆ τόν καιρό νά συνέλθη και πριν ακόμα ό 'Υπερέλληνας έπιτεθῆ πάλι, ό 'Υπεράνθρωπος με μιὰ θαυμαστή έκτίναξη: βρίσκειται κοντά στο Θεό του Πολέμου και ή γροθιά του τόν χτυπάει στο λαρύγγι κι' άμέσως έπειτα στο στομάχι!

Ό Τρόμος ούρλιάζοντας φριχτά και βλαστημώντας άπαισία, διπλώνεται: στα δυο και κυλιέται χάρω, γκρεμίζοντας δυο άλλα γιγάντια δέντρα με το πελώριο κορμι του!

Την ίδια στιγμή, ό 'Υπερέλληνας προσγειώνεται: στο σβέρκο του και τυλίγει τα μυώδη πόδια του γύρω, από το χοντρό λαιμό του 'Εχθρού του Κόσμου!

Αυτή τη φορά όμως τα μικρά, μα πανίσχυρα χέρια του δεν άρπάζουν τα κέρατα του Θεού του Πολέμου! Κατεβαίνουν στο άποκρουστικό πρόσωπό του και σκεπάζουν τα μάτια του κτήνους, άχρηστεύοντας έτσι την ικανότητά τους να έξαπολύσουν κεραυνούς!

Από τη δική του μεριά, ό 'Υπεράνθρωπος έπιτίθεται: με πολλαπλασιασμένη όρμη. 'Η τρομερή γροθιά του σηκώνεται και πέφτει, σηκώνεται και πέφτει άλύπητα, χτυπών-

τας τόν κολοσσό πάνω στο στήθος, στο μέρος της καρδιάς!

Το κορμι του Τρόμου συσπάται φριχτά, συστρέφεται με άπόγνωσι και μανία, τινάζεται ψηλά, στον άέρα, πέφτει πάλι στη γῆ, συγκρούεται με δέντρα ανατρέποντάς τα, ανοίγει τεραστίους λάκκους όπου τα μεγάλα πόδια του χτυπούν το χῶμα!

Μά δεν μπορεί να άπαλλαγῆ από τη λαβή του 'Υπερέλληνα, που του πιέζει ανυπόφορα το λαρύγγι, πνίγοντάς τον, και δεν μπορεί να άποφύγη τα λυσσώδη χτυπήματα του 'Υπεράνθρωπου!

Μά ό 'Υπερέλληνας καταλαβαίνει: ότι ή πάλη αυτή δεν είναι προσωρισμένη να καταλήξη προυθενά! Ξέρει: ότι ό Τρόμος είναι: άτρωτος και ότι άργά ή γρήγορα θα του ξεφύγη!

Δεν πρέπει όμως να ξεφύγη! 'Η Γῆ κινδυνεύει! 'Η 'Ανθρωπότης όλόκληρη, μαζί με τόν προαιώνιο πολιτισμό της, θα καταστραφῆ αν ό Τρόμος μείνη έλευθερος να συνεχίση το σατανικό έργο του!

Πρέπει να έμποδίση τόν Τρόμο ό 'Υπερέλληνας! Πρέπει να τόν αναγκάση να του άποκαλύψη που βρίσκεται: ή τεράστια άτομική βόμβα που κατασκευάζει: στα βάθη της γῆς! Πρέπει...

Πώς όμως; Με ποιόν τρόπο θα μπορούσε να έξαναγκάση αυτόν τόν κολοσσό, που ή σωματική του δύναμη είναι άπί-

στευτη καὶ πού τώρα ἔχει στὴ διάθεσί του κι' ἄλλες δυνάμεις πιδὸ τρομερές, τὴ θέλησί του καὶ τοὺς κεραυνούς τῶν ματιῶν του;

Τῶν ματιῶν του! Οἱ τρεῖς αὐτὲς λέξεις θυμίζουσι στὸ μικρὸ Παιδί - Θαύμα, στὸ θαυμαστό Ἑλληνόπουλο, ἓνα ἀπὸ τὰ πιδὸ τρομερὰ κόλπα τοῦ ζίου - ζίτσου, πού συχνὰ χρησιμοποιοῦν οἱ Γιαπωνέζοι παλαίσται ἐναντίον τῶν ἀντιπάλων τους!

Καὶ ἀποφασίζει: νὰ τὸ χρησιμοποιοῦν!

Μιὰ λαβὴ
ζίου - ζίτσου!

ΧΩΡΙΣ νὰ σηκώσῃ τίς παλάμες του ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου μετακινεῖ τοὺς ἀντίχειρές του καὶ τοὺς.. χώνει μέσα στὰ μάτια τοῦ κτηνώδους γίγαντα!

Τὸ οὐρλιαχτὸ πού ξεπηδάει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ Τρόμου, εἶναι τόσο ἀνατριχαστικὸ καὶ φανερόναι τόσο πόνος καὶ τόση ἀπόγνωσι, ὥστε γιὰ μιὰ στιγμή ὁ Ὑπερέλληνας νοιώθει εἰκότῃ γιὰ τὸν ἀπαίσιον ἔχθρὸ τοῦ Κόσμου!

Μὰ ὁ οἶκτος αὐτὸς δὲν κρατάει πολὺ. Ξέρεῖ ὁ μικρὸς γυιὸς τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ὅτι ἡ τύχη τοῦ κόσμου κρέμεται αὐτῇ τῇ στιγμῇ ἀπὸ αὐτόν, ὅτι δισεκατομύρια ἀνθρώποι θὰ πεθάνουν φριχτὰ ἀν ἀφήσῃ τὴ λύπη νὰ τὸν κυριεύσῃ!

Χώνει πιδὸ βαθειὰ τὰ δά-

χτυλά του μέσα στὰ μάτια τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου!

Τὸ τεράστιο κορμὶ τοῦ κολοσσοῦ τρεμουλιάζει ὀλόκληρο καὶ σαρταράει ἀπὸ τὸν πόνος καὶ τὴν ἀγωνία. Ἀπὸ τὸ σφιγμένο λαρύγγι του βγαίνουν βογγητὰ πού κάνουν τὴ ζούγκλα γύρω νὰ ἀντιβοῖζῃ, σὰν νὰ ἀντηχοῦν δεκάδες βροντὲς μαζί!

Δοκιμάζει νὰ ἐλευθερωθῇ τινάζοντας μπρὸς πίσω τὸ κερασφόρο κεφάλι του, μὰ δὲν καταφέρνει τίποτα.

Δοκιμάζει νὰ ἀποσπᾷ τὰ χέρια τοῦ Ὑπερέλληνα ἀπὸ τὸ πρόσωπό του τραβώντας τα μὲ τίς χερσὺκές του, μὰ καὶ πάλι δὲν μπορεῖ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν μικροσκοπικὸ ἀντίπαλό του!

Ὁ τρομερὸς πόνος, πού προσκρούει τὰ δάχτυλα τοῦ παιδιοῦ καθὼς χώνονται στὰ μάτια του, τοῦ περονιάζει τὸ μιστὸ καὶ τοῦ διαπερνᾷ τὸ σῶμα, κάνοντάς τον νὰ συσπᾷται καὶ ἐλαττώνοντας τὴ δύναμί του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος δὲ χάνει τὴν εὐκαιρία.

Μ' ἓνα πήδημα θρίσκει κοντὰ του καὶ τὸν ἀγκαλιάζει, αἰχμαλωτίζοντας τὰ χοντρά μπράτσα τοῦ κτήνους καὶ καρφώνοντάς τα πάνω στὰ πλευρά του!

Μολοντὶ νοιώθει φρίκη γι' αὐτὸ πού κάνει, ὁ Ὑπερέλληνας ἐπιμένει στὴν ἐπίθεσί του!

Τὰ δάχτυλά του χώνονται ὄλο καὶ πιδὸ βαθειὰ, ὄλο καὶ πιδὸ βαθειὰ μέσα στὶς κόγχες τῶν ματιῶν τοῦ Τρόμου, κά-

νοντας τὸν πόνο νὰ γίνεται ὄλο καὶ πιὸ δυνατὸς καὶ πιὸ ἀνυπόφορος!

Ταυτόχρονα τὰ μυῶδη πόδια τοῦ παιδιοῦ σφίγγουν μὲ μαγία τὸ λαιμὸ τοῦ κολοσσού, κάνουντας τὸ λαρύγγι του νὰ πονάει φριχτὰ καὶ ἐμποδίζοντας τὸν ἀέρα νὰ κατεβαίνει στὰ πνευμόνια του!

Μουγγρίζοντας σὰν ἓνα ὀλόκληρο κοπάδι ἀπὸ προῖστο ρικὰ τέρατα, ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου χτυπάει τὰ πόδια του χάμω καὶ ἀπογειώνεται!

Κουβαλώντας μαζί του καὶ τοὺς δυὸ Ὑπερανθρώπους, ποὺ δὲν χαλαρώνουν οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή τὶς τρομερὲς λαβὲς τους, ὁ γίγαντας ἀνυψώνεται μέσα στὸν ἀέρα, στριφογυρίζοντας μαν:σμένα κάνοντας τοῦμπερ, ἀνεβαίνοντας κατεβαίνοντας καὶ πάλι ἀνεβαίνοντας, σὰν τυφλωμένο τζιτζίκι!

Ὁ πόνος ποὺ νοιώθει γίνεται ὄλο καὶ πιὸ ἀβάσταχτος! Τὸ μυαλὸ του πονάει σὰν νὰ χύνουν ἐκεῖ μέσα λυωμένο μέταλλο καὶ τὸ λαρύγγι του εἶναι σὰν νὰ καταπίνῃ φούχτες ἀπὸ πυρωμένες καρφίτσες!

Τὰ μέλη τοῦ κορμιοῦ του παραλύουν σιγά - σιγά! Δὲν εἶναι πιά σὲ θέσι νὰ ἀντισταθῇ στοὺς δυὸ φοβεροὺς ἀντιπάλους του, δὲν μπορεί πιά νὰ ἐλπίζῃ πὼς θὰ ἐλευθερωθῇ ποτὲ ἀπὸ τὶς θανάσιμες, λαβὲς τους!

—Ὑ... Ὑπερέλληνα!, λέει μὲ δυσκολία μέσα ἀπὸ τὸ σφιγμένο λαρύγγι του. Ἄφησέ με καὶ σοῦ ὑπόσχομαι νὰ

κάνω ὅ,τι μοῦ ζητήσης!

—Δὲ σὲ πιστεύω!, ἀπαντᾷ τὸ Ἑλληνόπουλο σφίγγοντας περισσότερο τὰ πόδια του καὶ χώνοντας πιὸ βαθειὰ τὰ δάχτυλά του μέσα στὰ μάτια τοῦ ἐχθροῦ τοῦ Κόσμου. Δὲν ἔχεις λόγο τιμῆς ἐσύ! Τὸ μόνο πρᾶγμα ποὺ ἔχει ἀξία γιὰ σένα εἶναι ἡ καταστροφή ὁ ὀλεθρος ἢ ἐξόντωσι:!. Σοῦ ὑπόσχομαι: ἐγώ, ἀπειναντίας νὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερο, ἀν κἀνης πρώτα αὐτὸ ποὺ ζητῶ! Διαφορετικά, θὰ ἐξακολουθῶ νὰ χώνω τὰ δάχτυλά μου στὰ μάτια σου καὶ νὰ σφίγγω τὸ λαιμὸ σου, ὥσπου νὰ πεθάνῃ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ μας!

Ἐνα βροντερὸ μουγγρητὸ βγαίνει ἀπὸ τὸ πλατὺ καὶ ὀγκώδες στήθος τοῦ κολοσσοῦ καθὼς τὰ δάχτυλα τοῦ Ὑπερέλληνα χώνονται ἀκόμα πιὸ βαθειὰ στὰ μάτια του.

Τὸ κορμὶ του παίρνει μερικὲς γοργὲς στρεφῆς στὸν ἀέρα. Κάνει μιὰ ὕστατη προσπάθεια νὰ ἐλευθερώσῃ τὰ μπράτσα του ἀπὸ τὸ σφίξιμο τοῦ Ὑπερανθρώπου καὶ νὰ ἀποτινάξῃ τὸ παιδί ἀπὸ τὸ σβέρκο του, μὰ καὶ πάλι ἡ προσπάθειά του μένει χωρὶς ἀποτέλεσμα!

— Ἐντάξει, Ὑπερέλληνα! γρυλλίζει στὸ τέλος μὲ λύσσα. Θὰ κάνω ὅ,τι μοῦ πῆς! Πές μου τί θέλεις!

—Θέλω λέει ὁ Ὑπερέλληνας, νὰ μᾶς ὀδηγήσης στὸ μέρος ὅπου βρίσκεται ἡ τεράστια ἀτομικὴ βόμβα, μὲ τὴν ὁποία σκοπεύεις νὰ ἀνατινά-

ξης τὸν πλανήτη μας!

—Σύμφωνοι!, ἀπαντάει ὁ Τρόμος. Ἐλευθερώσέ μου τὰ μάτια! Πῶς θὰ σὰς ὀδηγήσω ἐκεῖ ἀφοῦ δὲν μπορῶ νὰ δῶ;

Τὸ Ἑλληνόπουλο χαμογελάει εἰρωνικά. Ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου εἶναι πονηρὸς μὰ ὁ Ἑπερέλληνας εἶναι πιὸ πονηρὸς.

—Ὁχι!, ἀπαντάει. Δὲ θὰ σοῦ ἐλευθερώσω τὰ μάτια! Ἀπεναντίας, θὰ χῶνω ὅλο καὶ πιὸ βαθειὰ σ' αὐτὰ τὰ δάχτυλά μου, ὅσο ἀργοῦμε νὰ φτάσουμε στὴ βόμβα! Θὰ μὰς ὀδηγήσης ἐκεῖ, δινοντάς μας λεπτομερεῖς πληροφορίες γιὰ τὸ δρόμο πού πρέπει ν' ἀκολουθήσουμε!

Ὁ Τρόμος μουγγρίζει μὲ ἀπογοήτευσί. Εἶχε ἐλπίσει: ὅτι θὰ κατάφερνε νὰ ξεγελάσει τὸ παιδί, μὰ βλέπει ὅτι ἔχει νὰ κἀν μ' ἕναν ἀντίπαλο πιὸ πονηρὸ ἀπὸ τὸν ἴδιο!

—Πηγαίνετε, λέει, στὴ Γῆ τοῦ Πυρός, στὴν ἄκρη τῆς ἀμερικανικῆς ἠπείρου. Ἐκεῖ στὴ βᾶσι ἐνὸς λόφου ἀπὸ κόκκινη πέτρα ὑπάρχει ἕνα στόμιο σπηλιάς πού ἔχει τετράγωνο σχῆμα! Ἀπὸ ἐκεῖ ξεκινάει μιὰ ὑπόνομος σὰν πηγὰδι, πού ὀδηγεῖ στὰ ἔγκατα τῆς γῆς, στὸ μέρος ὅπου βρίσκεται ἡ ἀτομικὴ βόμβα μου!

—Ἐλπίζω νὰ λὲς τὴν ἀλήθεια!, λέει ὁ Ἑπερέλληνας. Ἐμπρός! Ἐσὺ θ' ἀφήσης τὸ σῶμα σου ἀσάλευτο! Ἐγὼ κ' ὁ Ἑπεράνθρωπος θὰ καθοδηγοῦμε τὸ πέταμα καὶ τῶν τριῶν μας! Καὶ μὴν ξε-

χνᾶς! Τὰ δάχτυλά μου θὰ χῶνονται ὅλο καὶ πιὸ βαθειὰ στὰ μάτια σου, ὅσο ἀργοῦμε νὰ φτάσουμε στὴν ἀτομικὴ βόμβα σου!

Στὰ πέρασια
τῶν ὠκεανῶν!

ΚΑΙ οἱ τρεῖς φοβεροὶ ἀντίπαλοι, ἐνωμένοι σ' ἕνα ἀλλόκοτο καὶ ἐκπληκτικὸ σύμπλεγμα, πετοῦν πρὸς τὸ νότο ἀναπτύσσοντας ἰλιγγιώδη ταχύτητα.

Ἐνῶ ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου βογγάει ἀδιάκοπα ἀπὸ τοὺς ἀβάσταχτους πόνους, περνοῦν ὀλοταχῶς πάνω ἀπὸ τὴ βόρεια Ἀμερικὴ κ' ἔπειτα πάνω ἀπὸ τὰ κράτη τῆς νότιας Ἀμερικῆς καί, λίγη ὥρα ἀργότερα, φτάνουν πάνω ἀπὸ τὴ Γῆ τοῦ Πυρός.

Τὰ διαπεραστικά μάτια τοῦ Παιδιοῦ - Θαύματος, προσκισμένα μὲ ὑπερφυσικὴ ὄρασι, διακρίνουν ἀπὸ ψηλὰ ἕνα μεγάλο κόκκινο λόφο. Χαμηλώνουν ἐκεῖ καὶ προσγειώνονται μπροστὰ σ' ἕνα τετράγωνο ἀνοιγμα, ὅπως τοὺς εἶχε πῆ ὁ Τρόμος.

Μπαίνουν μέσα στὸ ἀνοιγμα αὐτὸ καὶ ἀρχίζουν νὰ πέφτουν γοργὰ μέσα σ' ἕνα βαθύτατο κατασκότεινο πηγάδι, πού προχωρεῖ κατακόρυφα πρὸς τὰ σπλάχνα τῆς γῆς!

Τὸ κατέβασμα αὐτὸ κρατᾶει ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ ἀέρας, ὅσο κατεβαίνουν γίνεταὶ ὅλο καὶ πιὸ ζεστὸς ὥσπου σὲ βάθος πολλῶν χιλιομέτρων

από την επιφάνεια του εδάφους γίνεται αποπνικτικός και ανυπόφορος.

Τέλος, το αλλόκοτο σύμπλεγμα των Υπερανθρώπων, και του Θεού του Πολέμου, προσγειώνεται μέσα σε μια σπηλιά τόσο μεγάλη ώστε τα τειχώματά της χάνονται μακριά μέσα στο σκοτάδι, μολοντί πελώριοι ηλεκτρικοί γλόμπι, που κρέμονται από ψηλά, σκορπούν γύρω ένα έκτυφλωτικό φως!

Στη μέση της σπηλιάς, εϊνα ισοποθετημένη μια τεράστια βόμβα πάνω σ' ένα μεταλλικό βάθρο. Είναι τόσο

— Τί ωραία κούνια ! μουρμουρίζει ο νάνος.

μεγάλη ώστε ξεπερνάει σε μέγεθος ακόμα και το πιο μεγάλο ύπερκεάνειο, που υπάρχει στον κόσμο!

Στο έσωτερικό της θα μπορούσαν άνετα να χωρέσουν είκοσι χιλιάδες επιβάτες με τις άποσκευές τους!

—Καταπληκτικό, μουρμουρίζει ο Υπερέλληνας χώνοντας τα δάχτυλά του πιο βαθιά μέσα στις κόγχες των ματιών του Τρόμου. "Αν ή βόμβα αυτή έκραγη, δε θα μείνη τίποτα από τον πλανήτη μας! Ευτυχώς που προλάβαμε!

Το πρόσωπο του Θεού του Πολέμου, μολοντί συσπασμένο από τους άβασταχτους πόνους και την αγωνία παίρνει μια έκφραση θριάμβου και περηφάνειας.

—Θα μπορούσα να την κάνω ακόμα πιο μεγάλη!, λέει με καμάρι. Δυστυχώς όμως δεν μπόρεσα να βρω περισσότερα υλικά!

Ο Υπερέλληνας κουνάει το κεφάλι του με ικανοποίηση. Ο Τρόμος δε θα μπορούσε να φτιάξει άλλη βόμβα, όταν θα ελευθερωθή! Από αυτή την πλευρά η Ανθρωπότητα μπορεί να είναι ήσυχη!

— Υπεράνθρωπε, λέει το Παιδί - Θαύμα, ενώ εγώ θα κρατώ τον Τρόμο, έσυ τεμάχισε την ατομική βόμβα του, μετάφερε την έξω και σκόρπισέ την στα τέσσερα πέρατα των ωκεανών!

Ο Υπεράνθρωπος παρατάει τα μπράτσα του Θεού του Πολέμου και αρχίζει τη

Πέντε Τρόμοι, άπαράλλακτοι μεταξύ τους, τόν ζώνουν από γύρω.

δουλειά, με καταπληκτική ταχύτητα.

Με τὰ πανίσχυρα χέρια του άποσπάει κομμάτια όλόκληρα από την τεράστια βόμβα, τὰ κουβαλάει έξω, από την ύπόνομο, τὰ σκορπάζει στὸν ὠκεανὸ καὶ ξαναγουρίζει πάλι γιὰ νὰ συνεχίσει τὸ τεμάχισμα καὶ τὴ διάλυσι τῆς βόμβας!

Ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου κάνει πότε - πότε άπόπειρες γιὰ νὰ άπαλλαγῆ από τὴ φριχτὴ λαβὴ τοῦ Ὑπερέλληνα, μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Οἱ κινήσεις του εἶναι πλαδαρὲς καὶ τὰ μέλη του κορμιοῦ του ἐξασθενημένα...

Μιστὴ ὥρα ἀργότερα, ἀπὸ τὴν άτομικὴ βόμβα τοῦ Τρόμου δὲν ἔχει άπομείνει τίποτα! Ἄπολύτως τίποτα! Τὰ

κομμάτια της ἔχουν σκορπιστῆ στὰ τέσσερα σημεῖα τοῦ ὀρίζοντα καὶ ἀναπαύονται στὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν, ὅπου κανένας πιά δὲ θὰ μπορέσει νὰ τὰ ξαναβρῆ!

Κρατῶντας πάντα σφιχτὰ τὸν Θεὸ τοῦ Πολέμου, ὁ Ὑπερέλληνας ἀνεβαίνει πάλι στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ἔδαφους μαζί με τὸν Ὑπεράνθρωπο.

— Τώρα λέει στὸν κολοσσό θέλω νὰ ξαναδώσης στὰ φυτὰ τὴν παλιὰ τους μορφὴ καὶ τὸ φυσικὸ τους μέγεθος! Δὲν ξέρω με ποιὸν τρόπο τὰ ἔκανες νὰ γίνουν τόσο μεγάλα, μὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι με τὸν ἀντίστροφο τρόπο θὰ μπορέσης νὰ τὰ κάνης μικρά! Ἄν δὲν εἶσαι σὲ θέσι νὰ τὸ κάνης αὐτό, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σένα! Δὲ θὰ άπαλλα-

γής από τη λαβή μου, παρά μόνο όταν πεθάνεις!

—“Αν ξαναδώσω στα φυτά το φυσικό μέγεθός τους, θα με αφήσης ελεύθερο; ρωτάει ο Τρόμος. Μου το υπόσχουσαι αυτό;

—Σου το υπόσχομαι!, λέει το Έλληνόπουλο.

—Πολύ καλά!, λέει ο κολλοσός με φωνή που με δυσκολία βγαίνει από το λαρύγγι του. Πήγαινε στο κρησφύγετό μου, από το οποίο ελευθέρωσες πριν από λίγες ώρες την Έλσα!

‘Ο Ύπερέλληνας ξέρει πια το δρόμο. Σε λίγα λεπτά, φτάνει στη χαράδρα, όπου βρίσκεται το στόμιο του κρησφύγετου του Τρόμου και μαζι με τον Ύπεράνθρωπο κατεβαίνουν εκεί κάτω.

‘Η λαβή που συντριβεί!

Ο ΤΑΝ προσγειώνονται μέσα στο κρησφύγετο - έργαστήριο, ο Ύπερέλληνας λέει:

—Για να μη χάσης πάλι: άδικα τα λόγια σου Τρόμε, σε προειδοποιώ ότι δεν πρόκειται να βγάλω τα δάχτυλά μου από τα μάτια σου παρά μόνο όταν τα φυτά ξαναβρούν το φυσικό μέγεθός τους! ‘Οδηγήσέ μας λοιπόν τι πρέπει να κάνουμε!

—Στο βάθος του έργαστηρίου, λέει πνιχτά ο Θεός του Πολέμου, υπάρχει μιὰ στρογγυλή συσκευή που δουλεύει βουίζοντας σαν ένα σμήνος

από μέλισσες. Αύτη ή συσκευή εκπέμπει ένα νέο είδος κύματος που προσβάλλει το νευρικό σύστημα των φυτών και τὰ κάνει έτσι να μεγαλώνουν υπερβολικά! Θα δήτε ένα διακόπτη με κόκκινο χερούλι. Είναι καταβεσμένοσ. ‘Αν τὸν γυρίσετε ανάποδα, ή συσκευή θα παραγάγη ένα αντίστροφο μήκος κύματος και τὰ φυτὰ θα ξαναγίνουν ὅπως ἦσαν πριν! Τελειώνετε μόνο γρήγορα! Δὲν ἀντέχω ἄλλο!

‘Ο Ύπεράνθρωπος πηγαίνει κοντά στη συσκευή και γυρίζει ἀνάποδα τὸν διακόπτη...

...Στο μεταξύ, στο σπίτι τῶν Ύπερανθρώπων, ὁ ‘Ε λ Γ κ ρ έ κ ο, ή ‘Αστραπή και ὁ Κεραυνὸς περιμένουν με ἀγωνία τὴν ἐπιστροφή του Ύπερανθρώπου και του Ύπερέλληνα.

Εἶναι καθισμένοι στη βεράντα και κυττάζουν ἀνυπόμονα τὸν οὐρανό.

—‘Ανησυχῶ πολύ!, λέει ή ‘Αστραπή ζαρώνοντας τὰ φρύδια της. ‘Ο Τρόμος είναι πανί σχυρος ἀντίπαλος! Δὲν ἔπρεπε νὰ τοὺς ἀφήσουμε νὰ πάνε μόνοι τους!

—Ναί!, λέει ὁ Κοντοστούπης. Δὲν ἔπρεπε νὰ πάνε μόνοι τους! ‘Επρεπε νὰ πάρουν ..κι’ ἐμένα μαζί τους για νὰ τοὺς προστατεύω και νὰ τοὺς σώζω ἀπὸ τοὺς κινδύνους! Μὴ φοβάσαι ὁμως, ‘Αστραπή! ‘Αν τοὺς πειράξη ὁ Τρόμος, θα τὸν σακατέψω στο ἔγλο!

Κάτω ἀπὸ τὸ πεζούλι τῆς

βεράντας φυτρώνει ένα λουλούδι τόσο μεγάλο, ώστε εύκολα θα μπορούσε να χωρέσει έναν άνθρωπο μέσα του.

Ο νάνος σκαρφαλώνει στο πεζούλι και, μ' ένα πήδημα, βρίσκεται μέσα στο λουλούδι! Ξαπλώνει μακάρια πάνω στους κάλυκες του, αφήνοντας ένα βαθύ στεναγμό:

— "Αασααχ! Τι μαλακά που είναι εδώ! Αυτό είναι κρεβάτι μιά φορά! Νά ξαπλώνης και νά κοιμάσασασασα! Νά κοιμάσασασασα! Τι ώραία!... Πού είσαι, Τρόμε, νά σ' εύχαριστήσω για τὸ ἀναπαυτικό αὐτὸ κρεβάτι! "Αχ! Τι γλυκά που τὸ σαλεύει ὁ ἀέρας! Χριστουλάκι μου, ἄς μὴ σηκωθῶ ποτὲ ἀπὸ δῶ! "Ας μείνω ἔτσι ξαπλωμένος ὡς τὴ Δευτέρα Παρουσία!

— Πάψε, Κοντοστούπη! φωνάζει ὁ Κεραυνός. Μὰς ἐκνευρίζεις μὲ τὴν ἀκράτητη φλυαρία σου! Βούλωσε τὸ στόμα σου γιὰ νὰ μὴ σ' ἀρπάξω καὶ σὲ βάλω νά... φᾶς τὸ λουλούδι σου!

— Πῶς!, γρυλλίζει ὁ νάνος. Ἀπειλεῖς ἐμένα, τὸν Ὑπερκοντοστούπη; Εἶσαι τυχερός, Κεραυνέ, που χουζούρεψα ἐδῶ χάμω καὶ βαριέμαι νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ σοῦ τις βρέξω λιγάκι γιὰ νὰ σὲ μάθω γράμματα! Ἄλλο:ὠς... Ἄγιοι Πάντες! Χάνομαι!

Αὐτὸ που συμβαίνει ξαφνικά εἶναι καταπληκτικὸ καὶ ἀπροσδόκητο. Τὸ λουλούδι μακραίνει ἀπτόμοι! Κονταίνει καὶ στενεύει καὶ ζαρώνει

καὶ ξαναγυρίζει μέσα σὲ μιά στιγμή στὸ φυσικὸ του μέγεθος! Καὶ ὁ Κοντοστούπης, που εἶναι ξαπλωμένος ἐπάνω του, βροντᾷ χάμω μ' ἕναν ὑπόκωφο γδούπο, οὐρλιάζοντας πανικόβλητος:

— Πεθαίνω! Τὸ λουλούδι μὲ πρόδωσε! Μὲ χτύπησε ὕπουλα καὶ μπαμπέσικα ἀπὸ τῆσῶ! "Ὀχ ἡ καρδούλα μου!

Οἱ ἄλλοι δὲν προσέχουν στὶς κραυγὲς τοῦ νάνου. Κυττάζουν γυρω, κατάπληκτοι μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα, ἀπὸ ἀπορία καὶ χαρά.

Τὰ φυτὰ, ὅλα τὰ φυτὰ ξαναγύρισαν στὸ φυσικὸ τους μέγεθος. Τὰ γιγάντια δέντρα ξανάγιναν κανονικά. Τὰ λουλούδια χαμήλωσαν στὸ κανονικὸ τους ὕψος. Τὸ χορτάρι ἔγινε ὅπως πρὶν, μικροσκοπικὸ, πάνω στὸ χῶμα! Ὁ πράσινος ἐφιᾶλτης που εἶχε ἐξαπολύσει ἐναντίον τῆς Ἀμερικής ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου εἶχε πάρει τέλος!

***

Τὴν ἴδια στιγμή, μέσα στὸ κρησφύγετο τοῦ Τρόμου, ὁ Ὑπερέλληνας λέει στὸν Ὑπεράνθρωπο:

— "Ἔβγα ἔξω Ὑπεράνθρωπε, καὶ ρίξε μιά ματιά. Πρέπει νὰ θεβαιωθούμε ὅτι τὰ φυτὰ ἀνέκτησαν τὸ φυσικὸ μέγεθός τους, πρὶν ἐλευθερώσω τὸν Τρόμο!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος βγαίνει ἔξω καὶ ξαναγυρίζει σχεδὸν ἀμέσως. Τὸ πρόσωπό του λάμπει ἀπὸ ἱκανοποίησι.

— Ἐντάξει!, λέει. Τὰ φυ-

τὰ ἔγιναν ὅλα ὅπως ἦσαν πρὶν!

—Πολὺ καλὰ!, λέει τὸ παιδί! Ἐγὼ θγαίνω ἔξω μὲ τὸν Τρόμο. Ἐσύ, Ὑπεράνθρωπε, τσάκισε ὅλες τὶς συσκευές πού εἶναι ἐδῶ μέσα καὶ ἀκολούθησέ μας!

Ἐνῶ ἡ γροθιά τοῦ Ὑπερανθρώπου καταστρέφει τὰ πάντα μέσα στοῦ κρησφύγετο τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου, ὁ Ὑπερέλληνας θγαίνει ἔξω σέρνοντας μαζί του τὸν κολοσσιαῖο ἀντίπαλό του.

—Τρόμε!, τοῦ λέει. Σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σὲ ἀφήσω ἐλεύθερο καὶ σὲ ἀφήνω, γιατί γιὰ ἕναν ἄντρα δὲν ὑπάρχει τίποτα πολυτιμώτερο ἀπὸ τὸ λόγο του!

Παρατάει ἀπότομα τὸν Τρόμο καὶ τραβιέται πίσω!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ὁ Θεὸς τοῦ Πολέμου μένει ἐκεῖ ὄρθιος, τρεκλίζοντας καὶ βογγώντας καὶ τρίβοντας τὰ μάτια του γιὰ νὰ καλμάρη λίγο τοὺς ἀνυπόφορους πόνους πού νοιώθει ἀκόμα.

—Φύγε!, τοῦ λέει τὸ Ἐλληνόπουλο. Φύγε ἀμέσως, γιατί, ἀφοῦ κράτησα τὸ λόγο μου, εἶμαι ἐλεύθερος νὰ ἐπιθεθῶ πάλι ἐναντίον σου!

Μὰ ἡ λύσσα πού ὁ Τρόμος νοιώθει τὸ μῖσος του γιὰ τὸν Ὑπερέλληνα, πού τὸν εἶχε ταπεινώσει καὶ βασανίσει, ἡ

μανία του γιὰ καταστροφή, τὸν παρασύρουν σὲ κάτι ἀσύνητο καὶ μοιραῖο.

Μὴν μπορώντας ἀκόμα νὰ ἐκτοξεύσει κεραυνοὺς ἀπὸ τὰ πονεμένα μάτια του, ἀπλώνει τὶς χερσοῦκλες του γιὰ νὰ ἀρπάξει τὸ Ἐλληνόπουλο!

Μὲ μιὰ ἐκτίναξι ὅμως, ὁ Ὑπερέλληνας περνάει ἀνάμεσα στὰ ἀπλωμένα μπράτσα τοῦ γίγαντα καὶ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὰ κέρατα!

Τὰ μικρὰ ἄλλα μυῶδη καὶ δυνατὰ μπράτσα τοῦ γιου τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο τραβοῦν μὲ μανία τὰ κέρατα τοῦ Τρόμου κι' ἐπειτα τὰ σπρῶχνουν πρὸς τὰ κάτω!

Καὶ τότε τὰ κέρατα τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου, πού ἔχει ἐξασθενήσει ἀπὸ τὸ πολύωρο μαρτύριο, σπάζουν!

Ναί! Σπάζουν ἀπὸ τὴ ρίζα τους καὶ μένουν στὰ χέρια τοῦ Ἐλληνόπουλου! Σπάζουν ἀποσπώντας ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ Τρόμου ἕνα οὐρλιαχτό, πού θυμίζει κολασμένες ψυχές, ἕνα μακρόσυρτο οὐρλιαχτό πού ἀκούγεται χιλιόμετρα μακριά, παγώνοντας τὸ αἷμα κάθε ζωντανοῦ πλάσματος, πού τὸ ἀκούει!

Ἐπειτα, τὸ κορμὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ Πολέμου τιμάζεται πρὸς τὰ πάνω σὰν ρουκέττα καί, μέσα σὲ μιὰ στιγμή, χάνεται μέσα στοῦ γαλανοῦ οὐρανό!....

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο ἑλληνικὸ κείμενο ὑπὸ Θάνου Ἀστρίτη.

Ἀποκλειστικότης «Ὑπερανθρώπου». Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ, ΤΟ

60

ή Γη δοκιμάζει μιὰ τρομακτική επίθεση από έναν άλλο κόσμο! 'Επιτίθενται έναντίον της

ΟΙ ΑΤΣΑΛΙΝΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

καί ό πλανήτης μας γεμίζει από φρίκη, όλεθρο καί καταστροφή! "Όλες οι χώρες της Γης, βλέποντας τις πόλεις τους νά καταρρέουν κάτω από την έξοντωτική αυτή επίθεση, ζητούν βοήθεια!

Καί οι μόνοι πού μπορούν νά αντιμετώπισουν την επίθεση, πού έξαπολύουν

ΟΙ ΑΤΣΑΛΙΝΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

είναι οι 'Υπεράνθρωποι, οι Προστάτες της 'Ανθρωπότητας, οι εκπρόσωποι του Καλού, οι Τιμωροί του 'Εγκλήματος μέ έπικεφαλής τόν... τρομερό Κοντοστούπη!

ΟΙ ΑΤΣΑΛΙΝΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ

"Ένα τεύχος πού θα σας δώσει νέες συγκινήσεις καί νέα ρίγη ένθουσιασμού!

Ἐπιτέλους ἐκυκλοφόρησε

τὸ Δεύτερο ἀπὸ τὰ «Φθηνὰ Βιβλία Μεγάλων Συγγραφέων»
τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Ἰουλίου Βερν.

Ο ΔΕΚΑΠΕΝΤΑΕΤΗΣ ΠΛΟΙΑΡΧΟΣ

Εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ πρῶτα συναρπαστικὰ μυθιστορήματα ποὺ ἔχουν γραφῆ ποτὲ καὶ περιγράφει τὶς περιπέτειες ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ, ποὺ ἔπειτα ἀπὸ ἓνα ναυάγιο γίνεται πλοίαρχος ἑνὸς μεγάλου πλοίου καὶ φτάνει στὴν Ἀφρική, ὅπου οἱ πρῶτοι τρομακτικοὶ κίνδυνοι καὶ οἱ πρῶτοι ἀλλόκοτες καὶ συγκινητικὲς περιπέτειες περιμένουν!

Θὰ γράσῃ πολλὰ ὅποιος δὲν διαβάσει τὸν «Δεκαπενταετὴ Πλοίαρχο»! Πωλεῖται σ' ὅλα τὰ περίπτερα! Σελίδες 160, καλλιτεχνικὰ ἐξώφυλλα, τιμὴ δρχ. 6.—

“Ένα δώρο

Στό μεθ' επόμενο τεύχος, που θα κυκλοφορήση την μεθ' επομένη Παρασκευή, 29 Δεκεμβρίου, όλοι οι αναγνώστες του 'Υπερανθρώπου θα πάρουν από ένα χρησιμο ένθυμιο, έ ν τ ε λ ώ ς δ ω ρ ε ά ν ! Στό επόμενο τεύχος θα μάθετε τί είναι τό ένθυμιο αυτό.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Οί τόμοι και τά προηγούμενα τεύχη τών εκδόσεών μας, πωλούνται στα γραφεία μας, Λέκκα 22, έντός της στοάς. Κάθε τεύχος πωλείται 1.40 δραχ., και οι τόμοι, προς 14 δραχ. έκαστος. 'Η βιβλιοδεσία ενός τόμου κοστίζει 5 δρχ. και δέν παίρνει έκπτωσης. Τα ταχυδρομικά έξοδα ενός τόμου είναι 2 δραχ. Οί αναγνώστες μας τών επαρχιών μπορούν να μάς στέλνουν τό αντίτιμον της παραγγελίας τους σε γραμματόσημα καινούργη, και όσοι έχουν τεύχη προς βιβλιοδεσίαν να τά στέλνουν με τό απλό ταχυδρομείο.

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 8ος — Άρ. τεύχους 59 — Δραχ. 2
Γραφεία: όδός Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 28-983

Δημοσιογραφικός Διητής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Διητής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηβασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήνα

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησια ..... δρχ. 100	Έτησια .... Δολλλάδια 4
Έξάμηνος ..... > 55	Έξάμηνος .... > 2

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

1) 'Υπεράνθρωποι S.O.S. 'Η Γη κινδυνεύει!	26) 'Ο Πόλεμος τών "Αστρον
2) Οί τερατάνθρωποι έκδικούν- ται.	27) 'Υπεράνθρωπος έναντίον 'Υ- περανθρώπων
3) Τό κυνήγι τών 'Ιπταμένων Δίσκων.	28) Στή χώρα τών Κενταύρων
4) Μόνος έναντίον χιλίων.	29) Σατούρνα, ή Κόρη του Μαύ- ρου 'Υπερανθρώπου
5) Οί Ούρανοξύστες κατα- ρέουν.	30) 'Η Προδοσία του Κεραυνού
6) Οί 'Υπ άνθρωποι έξοντώ- νονται.	31) Οί Φτερωτοί Μονομάχοι
7) Σύγκρουσις Γιγάντων	32) 'Ή Μυστικό του Πλανήτη Κρόνου
8) 'Ο Μαύρος Θεός Θανατώνει.	33) 'Ο Μεγάλος 'Όρκος
9) Κεραυνός, ό Γυιός του 'Υ- περανθρώπου.	34) Τό Τέλος τής Γής
10) Στά δόντια του Λιονταριού	35) Ζωντανή Παγίδα
11) Οί 'Αετοί εφορμούν!	36) Κουρσάροι τών Ούρανών
12) Τό Τραίνου του Θανάτου	37) 'Ο 'Αδρατος 'Ανθρωπος
13) Στή Χώρα τών Τρελλών	38) 'Ο Πράσινος Τρόμος
14) 'Ο προδότης παγιδεύεται	39) Τά "Όντα του 'Ολέθρου
15) 'Ο Κεραυνός ύποτάσσει τή Ζούγκλα!	40) Οί Μαύροι 'Εωσφόροι.
16) 'Ο Πέτρινος Κύκλωπας.	41) 'Ο Θάνατος του Φάουστ
17) 'Αστραγή, ή Κόρη του 'Υ- περανθρώπου.	42) 'Η Γροβιά του 'Ελληνα
18) Κεραυνός έναντίου Κεραυνού	43) 'Ο 'Ελ Γκρέκο Δεσμιώτης
19) 'Ο "Αρχών του Κόσμου	44) Τό Τέρμα τών Ούρανων.
20) 'Ο Τρόμος τών 'Οκεανών	45) 'Η Φύλακτα έκδικείται
22) Τό Μυστικό του Πράσινου 'Ελέφαντα	46) 'Ο 'Εχθρός του Κόσμου
23) 'Η 'Αστροσπή επιτίθεται	47) 'Η 'Ανάστασις του Φάουστ
24) Στήν 'Αγκαλιά 'Εσπερών	48) 'Η Γιγαντομαχία
25) Σατούρ, ό Μαύρος 'Υπεράν θρώπος	49) 'Ο Γάμος του 'Ελ Γκρέκο
	50) 'Η Βελόνα τής Μάγισσας
	51) 'Η Φλεγόμενη Λίμνη
	52) 'Υπερέλληνας
	53) Τζέκυλ, ό Κτηνώδης
	54) Στήν Κοιλιά τών Τεράτων
	55) Δαυίδ και Γολιάθ
	56) Τρόμος, ό Θεός του Πολέμου

